Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL X Nr. 31 | VINERI 18 IUNIE 1954 | 4 PAGINI, 25 BANI

In numele vieții

Intr-un acces de furie antisovietică, un președinte al Statelor Unite, Herbert Hoover, a spus odată că scopul vieții sale este „distrugerea Rusiei Sovietice".

In Statele Unite — n-a călcat niciodată picior de soldat sovietic. Totuși, scopul vieții lui Hoover și al tuturor imperialiștilor — a fost și este nimicirea statului socialist.

Uniunea Sovietică a fost cotropită de hoardele hitleriste, care au săvîrșit acolo cele mai cumplite bestialități. Totuși poporul sovietic nu și-a pus o clipă problema nimicirii Germaniei.

„Noi nu ne punem sarcina de a nimici Germania, căci e imposibil să nimicești Germania, după cum e imposibil să nimicești Rusia" — a spus Stalin, la 6 noiembrie 1942, în plin război cu Germania hitleristă.

De unde vine această radicală deosebire dintre cele două atitudini în politica externă? E oare o problemă de concepții diferite, sau de structuri morale deosebite ale celor care practică aceste două politici? E, desigur, și o problemă de concepții sau de structuri morale deosebite. Dar concepțiile și trăsăturile morale sînt rodul orînduirii societății în care trăiesc și ai căror reprezentanți sînt cei care practică una sau alta din cele două atît de radical deosebite politici externe.

In societatea bazată pe exploatarea omului de către om, legea economică fundamentală a capitalismului contemporan este asigurarea profitului capitalist maxim. Or, acest profit maxim nu poate fi realizat de capitaliști decît prin exploatarea propriului popor, prin subjugarea și jefuirea altor popoare, prin războaie și prin militarizarea economiei naționale a statelor capitaliste.

Datorită simplei prezențe în lume a Uniunii Sovietice, imperialiștii își simt periclitate aceste căi de realizare a profitului maxim. Pentru că statul socialist oferă oamenilor muncii din țările capitaliste un exemplu de sfărîmare a lanțurilor exploatării, pentru că Uniunea Sovietică sprijină lupta de eliberare a popoarelor înrobite de imperialiști, pentru că ea luptă pentru salvarea și consolidarea păcii și pentru dezarmare și ridicarea de pe umerii popoarelor a urlaselor cheltuieli determinate de cursa înarmărilor. Iată de ce imperialiștii urăsc de moarte Uniunea Sovietică și își fac un sinistru țel din nimicirea statului socialist.

Legea economică fundamentală a socialismului e asigurarea satisfacerii maxime a nevoilor materiale și culturale mereu crescînde ale întregii societăți. Cum — prin ce mijloace — poate fi asigurată această maximă satisfacere a nevoilor materiale și culturale? Prin creșterea și perfecționarea neîntreruptă a producției socialiste pe baza celei mai înalte tehnici. Cu alte cuvinte, construind, construind astfel încît poporul să dispună de cît mai multe bunuri materiale și culturale.

Dar, ca să construiască, poporul sovietic a avut și are nevoie de pace. Iată de ce statul socialist a dus și duce și va duce mereu o consecventă politică de pace, bazată pe posibilitatea coexistenței pașnice îndelungate între cele două sisteme.

In Uniunea Sovietică, puterea aparține poporului, iar politica externă e hotărîtă de popor, în interesul său. Or, poporul — care duce întotdeauna greul războiului — are interesul să apere pacea.

Statul Sovietic constituie principalul sprijin al celei mai uriașe mișcări organizate a popoarelor: frontul mondial al partizanilor păcii. Activa politică de pace a statului socialist însuflețește la luptă împotriva provocatorilor de război poporul sovietic, și alături de el popoarele din țările de democrație populară care — după exemplul Uniunii Sovietice luptă pentru construirea unei vieți noi. Activa politică de pace a statului socialist însuflețește la luptă împotriva provocatorilor la război popoarele iubitoare de pace din întreaga lume. Azi, în urlasul front al partizanilor păcii luptă toți acei care — indiferent de rasă, națiune sau convingere politică și religioasă — își dau seama că numai pacea poate asigura progresul omenirii, deoarece un nou război mondial, dus în condițiile științei și tehnicii de azi, ar provoca distrugeri și suferințe cum n-au mai fost în tot trecutul zbuciumat al omenirii. Așa se explică de ce toate acțiunile internaționale ale Uniunii Sovietice — cum sînt cele pentru limitarea înarmărilor și interzicerea armelor atomice și cu hidrogen, pentru interzicerea propagandei de război, pentru încheierea unui pact al păcii și pentru realizarea unei destinderi internaționale pe baza rezolvării prin bună înțelegere a litigiilor internaționale au un uriaș răsunet, mobilizînd la lupta pentru pace mase tot mai largi de oameni.

De aici, forța nemaiîntîlnită în istorie a frontului mondial al apărătorilor păcii. Acest front este expresia solidarității internaționale a sutelor și sutelor de milioane de oameni care își dau seama de justețea cauzei pentru care luptă Uniunea Sovietică și de necesitatea de a participa la această luptă pentru a-și putea salva cele mai vitale interese ale lor: dreptul la viață și la libertate.

Slăbiciunea frontului imperialist rezidă și în contradicțiile ce-l mînează unitatea. Sub pretextul luptei împotriva comunismului, imperialiștii americani vor să realizeze un imperiu mondial bazat pe înrobirea tuturor popoarelor lumii. E limpede că un asemenea obiectiv nu corespunde intereselor nici unuia dintre popoarele lumii capitaliste. Rezistența tot mai dîrză a maselor împotriva planurilor atițătorilor la război, a dus în Franța la răsturnarea guvernului Laniel-Bidault care făcea jocul imperialiștilor americani.

Cele ce se petrec la Geneva sînt — în această privință — extrem de grăitoare. Lupta Uniunii Sovietice pentru realizarea unei destinderi internaționale pe baza rezolvării pașnice a problemelor litigioase a dus la convocarea conferinței în care se discută probleme vitale pentru pacea popoarelor din lumea întreagă. E atît de puternic răsunetul internațional al luptei pe care o dă Uniunea Sovietică pentru triumful justei cauze a popoarelor asiatice, încît chiar presa capitalistă este nevoită să recunoască poziția constructivă a reprezentanților țărilor democratice, spre deosebire de poziția imperialiștilor americani care ar dori să folosească litigiile din Asia pentru a extinde conflictul pînă la proporțiile unui nou război mondial. Fără a subaprecia cîtuși de puțin greutățile și piedicile mari pe care cercurile agresive din S.U.A. și din alte țări capitaliste le ridică în calea conferinței de la Geneva, popoarele așteaptă de la această conferință reglementarea pașnică a problemei indochineze.

S-ar părea că provocatorii de război se încăpățînează a nu învăța nimic din jalnica soartă a hitleriștilor — de la a căror agresiune împotriva Uniunii Sovietice se împlinesc 13 ani. In orbirea lor, ei nu vor să-și dea seama că e atît de profund deosebită situația de azi din lume, încît un nou război mondial ar duce la prăbușirea întregului sistem capitalist.

Toate popoarele iubitoare de pace din lume, toți oamenii iubitori de libertate și progres fac zid în jurul Uniunii Sovietice, care se află în fruntea luptei pentru pace. Popoarele își dau seama că numai apărînd pacea pot salva omenirea de la suferințele cumplite ale unui nou război mondial. Propunerea făcută de Uniunea Sovietică pentru încheierea unui tratat general european cu privire la securitatea colectivă în Europa a dat un și mai mare avînt luptei pentru pace. Uriașul răsunet pe care l-a avut această mare idee a timpului nostru, arată că ea are posibilitatea să cuprindă masele populare din toate țările europene — și nu numai europene. Și în această nouă bătălie pentru pace inițiativa creatoare a Uniunii Sovietice oferă lumii o nouă și înălțătoare dovadă a consecventei politicii sale externe, politică de apărare a dreptului popoarelor la pace, libertate și progres.

AL. C. CONSTANTINESCU

La răscruce de drumuri

E. REABCIKOV

La răscrucea drumurilor din stepa Kulunda se află o cealnărie nouă. Oricine călătorește pe șoselele sau drumurile de țară ce duc la Tabuni sau Slavgorod, la Kliuci sau spre lacul Malinovoe, se abate pe la casa din piatră albă aflată la răscruce.

Indată după revărsatul zorilor, în fața ceainăriei încep să duduie tractoarele, să necheze nerăbdători caii. Tractoriștii și combalnerii, constructorii noului sovhoz și oamenii de știință, arși de soarele și vînturile din Altai, care lucrează la desțelenirea pămînturilor din aceste locuri, folosesc cu plăcere serviciile ceainăriei. De obicei, toți noii veniți rămîn surprinși în fața tabloului pe care-l zărește deasupra ușii de la intrarea în salon: un pictor necunoscut a pictat o femeie voinică purtînd o tavă pe cap, iar pe pînză a scris o urare: „Bine-ați venit!" După un drum lung pe arșită și prin praf, simți o adevărată plăcere să lași haina la garderobă, să-ți speli fața și mîinile și înviorat, să intri în salonul zgomotos.

In această ceainărie răzbat zgomotele puternice și înviorătoare ale vieții bogate, pline de întîmplări neașteptate, viața drumurilor de stepă și a pămînturilor de curînd desțelenite. Intregul ținut trăiește acum clipele minunate ale operei de valorificare a acestor întinderi. Graiul caracteristic al celor veniți din regiunile îndepărtate, din Moscova și Ural, se contopește cu dialectul moale, asemănător celui ucrainean, al locuitorilor Kulundei.

Ce se petrece în salon? Sorbind ceaiul fierbinte, tractoristul Misa Antipov, cu părul negru și creț, întreține o discuție animată în cercul unor tovarăși. El a venit aici din partea organizației comsomoliste din Ural. Inainte lucrase în sovhozul „Sirokaia recika". Acum, Misa lucrează într-un nou sovhoz, depunînd o activitate rodnică. Ivan Ivanovici Perepelița, șeful unei brigăzi de tractoriști, cunoscut în întreaga Kulunda, ascultă cu un deosebit interes pe „rivalul" său — tînărul brigadier Aleksei Pimenov. Acesta a venit în Kulunda din colhozul Malenkov, regiunea Belgorod.

Dar iată că au sosit operatorii de cinematograf întorși de curînd de pe pămînturile înțelenite, unde au filmat diferite aspecte ale muncii. In vreme ce răsfoiesc pe mese aparatele de filmat prăfuite, ei îl zăresc pe Semen Piatnița, Erou al Muncii Socialiste. Se apropie de el și se înțeleg asupra filmării, care va avea loc a doua zi.

Peste o clipă se aude de afară zgomotul uniform al motoarelor și întregul convoi de oțel pornește la drum. Pe același drum brăzdat de urme de roți, sosesc noi tractoare — un întreg tren pe șenile cu căsuțe demontabile. Tractoriștii, după ce s-au spălat cu grijă în spălător, intră gălăgioși în salon. Li se servesc gustoșii coltunași siberieni, iar pe tăvile strălucitoare ce le sînt așezate în față se zăresc multe pahare.

Se aude din nou vuiet de motoare. Colhoznicii din așezările îndepărtate și-au adus produsele cu camioanele, pentru a le vinde la piață. Deîndată ei au și fost întîmpinați de către Maria Stepanovna Semizarova, responsabila ceainăriei. Ceainăria are nevoie de păsări și unt. După ce s-au înțeles asupra prețului, colhoznicii descarcă totul în cămările ceainăriei, fără ca mașinile să mai ajungă la piață.

Apariția constructorilor noului sovhoz stîrnește o deosebită animație. Noii veniți se bucură de simpatie în rîndul ospătarelor și bufetierelor, care se grăbesc să așeze mesele, să le servească borș, coltunași, ceai.

— Cum se simt ai noștri? — o întreabă Emelian Ivanovici Emelianenko, directorul sovhozului, pe ospătara Nadia Firsova.

— Convingeți-vă singur! îi răspunde ospătara Marusia Kotilevskaia.

Și iată pe Emelianenko și pe Vera Neceaeva, socotitoarea brigăzii de tractoriști îndreptîndu-se spre bucătărie, pentru a sta de vorbă cu muncitoarele din sovhozul lor — fete din Ural, viitoare bucătărese ale brigăzii de tractoriști. Bucătăreasa Elena Kirilovna Nikitina le arată oaspeților cum prepară fetele coltunașii siberieni și ucrainenii, borș și iahnie.

— Fetele acestea au învățat o meserie... gustoasă — spune Nikitina. — Trimiteți chiar mîine mașina după ele — pot pleca înapoi la brigadă. Iar acum, gustați din mîncărurile pregătite de ele.

Oaspeții revin în salon. Insăși Maria Stepanovna le aduce vizitatorilor dragi un samovar strălucitor, din care izbucnesc mici nori de aburi.

De afară străbat rîsete, sunete de acordeon, tropăit de picioare: au sosit constructorii S.M.T. Zlotopolskaia, una din cele mai mari stațiuni de mașini și tractoare din țară. Nu s-au așezat bine la masă că au și sosit mecanizatorii din Bogoduhovka. După ei, intră Miron Antonovici Basevici. Barba lui mare atrage atenția tuturor. I se oferă îndată un loc. El se așează tacticos, comandă un ceai și îl soarbe savurînd din plin fiecare înghițitură. Miron Antonovici își mai amintește încă de ceainăria mică, de timpurile cînd pe locurile Kulundei de azi se aflau numai vreo cîteva case din lut, iar în jur era numai stepă. Miron Antonovici a venit din Ucraina în Kulunda acum 45 de ani. Basevici, cu mîinile sale, a arat vreo cincizeci de hectare. A venit împreună cu tatăl său în căutarea fericirii. Familia a călătorit de la Omsk cu un vas pe fluviul Irtîș, apoi a făcut drumul pe uscat în căruțe și tot timpul visa numai la un singur lucru — pămînt. Dar pămîntul a fost acaparat de bogătani, iar ei au fost nevoiți să devină robii acestora. Pămîntul era atît de tare încît înhămau cîte patru cai la un plug cu un singur brăzdar. Doi-trei ani au culeș de pe aceste pămînturi recolte sărace, apoi stăpînul le-a părăsit, lăsîndu-i pe arnații săi în voia soartei.

Personalul ceainăriei află noutăți din toate colțurile țării și din stepele nemărginite, pe care astăzi duduie tractoarele. Chiar și cei de la bucătărie știu cîte hectare au arat brigăzile lui Boldirev și Soloviev, cînd va primi sovhozul vagoanele necesare, și cine va participa la concertul cercurilor artistice de amatori.

Lucrătorii ceainăriei au grijă „pînă peste cap", după cum afirmă Maria Stepanovna Semizarova. In primul rînd, trebuie cumpărate găini, carne, lapte, făină, ouă și unt de cea mai bună calitate și cît se poate mai leftin. Apoi, alimentele trebuie păstrate cu grijă în cămări pentru ca la nici o masă să nu lipsească coltunași, gulaș, chiftele, etc. De curînd a fost săpată o fîntînă nouă și ceainăria este aprovizionată cu apă limpede, cristalină.

Maria Stepanovna primește vizita medicului, care a luat o probă de mîncare la bucătărie și-i aduce la cunoștință că masa e bună, înscriind pe loc în „cartea sanitară" propunerile făcute: e nevoie de un duș și de o garderobă pentru personalul de la bucătărie.

— Dar ce-ar fi să facem încă un duș pentru consumatori? — se adresează medicul Mariei Stepanovna. Vine omul din stepă, după muncă și găsește aici un duș rece. Ar fi minunat!

— E o idee excelentă! — exclamă Semizarova și începe deîndată să se gîndească la vremea cînd vor funcționa două dușuri și o garderobă. Mai tîrziu va veni poate și un acordeonist... Pe mese vor fi cele mai noi ziare și reviste.

Ofensiva asupra pămînturilor înțelenite se face simțită și aici în căsuța aflată la răscruce de drumuri. Și entuziasmul de care sînt cuprinși astăzi toți acei care muncesc în stepa Kulunda se răsfrînge și asupra acestor lucrători modești, dintr-o ceainărie obișnuită.

O puternică manifestare a patriotismului sovietic

Hotărîrea Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. cu privire la lansarea unui nou împrumut de stat pentru dezvoltarea economiei naționale a U.R.S.S. (cincisprezecea sesiune 1954) a fost primită cu deosebită satisfacție de oamenii sovietici. In uzine, pe cîmpiile colhoznice, în instituții, valul subscrierilor a început imediat ce posturile de radio au anunțat lansarea noului împrumut.

Fiecare sumă subscrisă a fost însoțită de cele mai bune urări de înflorire continuă a patriei.

— Noul împrumut — a spus tov. Ionov de la uzina de

Feroviarii de la defileul Moscova-triaj al căii ferate Moscova-Riazan subscriu cu o deosebită însuflețire.

automobile „Stalin" din Moscova — ca și cele precedente, va contribui la creșterea bunei stări materiale a poporului nostru. Noi, locuitorii Moscovei, sîntem martorii schimbărilor minunate care se petrec sub ochii noștri. In ultimul deceniu, scumpa noastră capitală a devenit de nerecunoscut; au fost construite numeroase clădiri de locuit și instituții publice, la tot pasul întîlnești scuaruri și grădini noi care îți încîntă privirile prin frumusețea lor, cu o înțeleaptă uimitoare apar străzi largi și bine amenajate. Fondurile realizate din împrumuturile de stat au contribuit și ele la traducerea în viață a acestor realizări însemnate.

Aceleași gînduri și sentimente au fost exprimate și de oamenii muncii de pe cîmpiile colhoznice.

In aceste zile de început de vară, puțini oameni pot fi întîlniți în tabăra de cîmp a colhozului „Molotov" din regiunea Krasnodar. Cu toții muncesc pe ogoare. Insă în ziua în care a fost transmisă la radio hotărîrea cu privire la lansarea unui nou împrumut, în camera brigadierului Fedor Poliakov s-au adunat o mulțime de oameni. Acolo au venit colhoznici, tractoriști, ajutori de tractoriști, fierari și dulgheri. După terminarea emisiunii, fiecare din ei și-a manifestat în cuvinte simple, izvorîte din inimă, dorința fierbinte de a subscrie la noul împrumut de stat, care va contribui la o înflorire și mai mare a scumpei lor patrii.

Și în clădirea fabricii de confecții nr. 1 din Minsk situată la umbra deasă a salcîmilor și arțarilor, și în colhozul „Hrușciov" din valea Niprului, și în însorita stațiune balneo-climatică Thaltubo, pretutindeni, în orașele și satele Uniunii Sovietice, oamenii muncii au subscris cu dragoste și entuziasm la noul împrumut, împrumutul muncii pașnice, creatoare.

Trenul merge spre Stalingrad

In toate trenurile sovietice duc munca brigăzi comsomoliste de deservire a pasagerilor. Iată-o pe Maria Suhanova, servind micul dejun soților Nagnibeda care călătoresc în rapidul Moscova-Pekin.

— Grăbește-te, tovarășe. Trenul pleacă peste cîteva clipe. Locul dumitale e în penultimul vagon...

— Fii atentă, tovarășă! Permite-mi să duc bagajele în compartiment. Văd că-ți vine greu cu copilul...

...Peronul a devenit deosebit de animat. Rudele și cunoscuții se interesează dacă cel ce pleacă s-au instalat comod, le dau ultimele sfaturi. La ferestre apar figuri bucălate de copii, se zăresc buchete de flori, valize, coșuri etc.

Brigada de însoțitori are o mulțime de griji în aceste clipe care preced plecarea trenului. Dar iată că s-a auzit fluierul conductorului, apoi sirena prelungă a locomotivei și trenul de pasageri nr. 74 s-a îndepărtat lin de peronul gării Krasnodar din Moscova cu direcția Stalingrad. Pe acest tren lucrează brigada comsomolistă de tineret de sub conducerea lui Nikolai Ilici Alecșenko, șef de tren.

In primele ceasuri de călătorie, însoțitorii fac cunoștință cu pasagerii: află unde călătorește fiecare, cine trebuie să fie trezit dimineața, cui să i se pregătească așternutul, anunță stațiile unde se servesc mese gustoase, răspund la zeci de întrebări.

Terminînd treburile mai urgente, comsomolistele Tamara Volodina și Maria Pedan, au început să treacă dintr-un vagon în altul, oferind ultimele numere de ziare, reviste și diferite jocuri distractive.

După primirea relațiilor necesare din partea însoțitorilor cu privire la numărul locurilor care se eliberează la fiecare stație, șeful de tren comunică aceste date principalelor gări de pe traseu. Primind telegrama, casierii încep să vîndă biletele nu cu o oră înainte de sosirea trenului, ci cu 24 de ore. In felul acesta, zeci de pasageri își ocupă în liniște locurile care le-au fost rezervate.

...Se zărește noua clădire a gării Stalingrad. Călătoria a durat aproape două zile. E un răstimp scurt. Insă călătorii au avut tot timpul pentru a se împrieteni cu însoțitorii, cu șeful de tren. La despărțire, pasagerii aduc mulțumiri călduroase tinerilor feroviari pentru munca lor irepro șabilă.

Bătrînețe fericită

Intr-o după amiază însorită de vară, de-a lungul unei alei străjuite de tei înalți, care se întinde de la un capăt la celălalt al așezării muncitorești a textiliștilor, puteai fi zărită plimbîndu-se agale o bătrînică ce se sprijinea într-un baston. Ochii vii, negri, dădeau întregii figuri un aspect tinerese. Trecătorii o salutau cu respect și-i făceau loc să treacă. 50 de ani a muncit Elizaveta Stepanovna Martianova la combinatul textil „Krasnii Perekop" din Iaroslavl.

Anii au trecut și a venit bătrînețea. Statul a avut grijă de Elizaveta Stepanovna, acordîndu-i o pensie. Dar cum să trăiești la bătrînețe de una singură? Comitetul de întreprindere al combinatului a sfătuit-o pe Martianova să se mute în Casa pentru muncitoarele bătrîne, unde mai locuiau vreo sută de foste muncitoare. Acceptînd această propunere, Elizaveta Stepanovna se îndoia, totuși, că traiul în această casă o va mulțumi.

Viața în Casa pentru muncitoarele bătrîne i-a adus însă mulțumire deplină. Acolo Martianova a găsit o adevărată familie, care a făcut-o să înțeleagă și mai bine că în Uniunea Sovietică nu există „oameni de prisos".

Plimbîndu-se într-o zi prin așezarea muncitorească, Martianova se întîlni cu vechea sa tovarășă de muncă Evdokia Petrovna Vlasova. Porniră împreună spre Casa pentru muncitoarele bătrîne.

Urcînd cîteva trepte, au pășit într-un vestibul confortabil, apoi au început să viziteze dormitoarele luminoase în care locuiau cîte două-trei bătrîne. Perdele brodate la ferestre, flori pe pervazuri și pe măsuțe, paturi confortabile acoperite cu cuverturi de pichet, fotolii de catifea, covoare pe jos — totul strălucind de curățenie, bucurau ochiul noului venit.

In drum spre cantină, Matrena Kirovna Orlova, directoarea Casei pentru muncitoarele bătrîne, povesti Evdokiei Petrovna cîteva lucruri interesante. In afara pensiilor care se cheltuiesc în comun, statul alocă fonduri însemnate pentru alimentație, tratament medical și pentru cerințele culturale ale pensionarelor.

...Sufrageria amintea o sală de restaurant. Personalul de servici tocmai așeza mesele pentru cină.

— Acesta este meniul pentru ziua de azi — zise Martianova, întinzînd prietenei sale o foaie de hîrtie pe care aceasta citi: micul dejun — orez cu unt, schwaitzer, cafea cu lapte; prînz — supă cu pîine prăjită, friptură, fructe; ora 5 — ceai cu tortă. Pentru cină, bucătarii preparau budincă cu carne, griș cu lapte și ceai cu prăjituri.

După vizitarea cantinei, cele două prietene s-au îndreptat spre salon, unde se găseau o mulțime de cărți, un aparat de radio, un patefon, mobilă confortabilă etc. Seara salonul cunoaște o animație deosebită. E plăcut să stai într-un fotoliu comod și să asculți radio, să citești ziarul, o carte interesantă, sau să discuți cu oaspeții.

Pe teme sportive

Fotbaliștii francezi la Moscova

De mai multe zile, echipa franceză de fotbal Girondins, din Bordeaux, se află în Uniunea Sovietică, unde întreprinde un turneu. Acesta e doar începutul unui bogat sezon de întîlniri internaționale pe care îl vor susține în acest an fotbaliștii sovietici. Secția unională de fotbal a trimis invitații multor echipe din străinătate, invitîndu-le să susțină meciuri și întîlniri prietenești în compania celor mai bune formații ale U.R.S.S. Astfel, fotbaliștii sovietici vor primi vizita fotbaliștilor din Anglia, Argentina, Austria, R.D. Germană și la rîndul lor vor întreprinde turnee într-o serie de țări.

Ca în toate domeniile de activitate și în sport Uniunea Sovietică urmărește cu consecvență lărgirea legăturilor sale prietenești internaționale, merge ferm pe drumul păcii și prieteniei între popoare.

Echipa Girondins este prima echipă franceză care, după cel de-al doilea război mondial, vizitează Uniunea Sovietică. Fotbaliștii din sudul Franței se bucură de o binemeritată faimă. Echipa din Bordeaux a ocupat locul al doilea în întrecerea celor mai bune cluburi profesioniste din Franța, fiind despărțită doar cu un punct de cîștigătoarea campionatului 1953—1954, echipa Lille. Beneficiind de aportul unor jucători de valoare, Bordeaux (cum i se spune pe scurt în Franța) a reușit frumoasa performanță de a obține în campionatul țării 22 victorii și 6 jocuri nule din totalul de 34 întîlniri susținute. In vederea turneului întreprins în Uniunea Sovietică, Girondins și-a întărit simțitor formația cu o serie de jucători de la alte echipe fruntașe.

Săptămîna trecută, fotbaliștii francezi au sosit pe calea aerului în U.R.S.S. La aeroport ei au fost întîmpinați cu căldură de reprezentanții organizațiilor sportive din Uniunea Sovietică și de un mare număr de iubitori de fotbal din Moscova.

Sportivii francezi au susținut primul lor meci vineri, întîlnind echipa Dinamo-Moscova, fruntașă în clasamentul sovietic din acest an și deținătoarea Cupei U.R.S.S.

Jocul a fost condus de arbitrul cehoslovac Vicek și a luat sfîrșit cu victoria categorică a echipei sovietice, care a învins cu scorul de 6—1. Cu toată rezistența dîrză, opusă de echipa franceză, dinamoviștii au impus de la început un ritm deosebit de rapid jocului, depășindu-și partenerii în viteză și execuții tehnice și au înscris prima lor victorie internațională din acest an.

Meciul, desfășurat într-o atmosferă prietenească, a plăcut celor 100.000 de spectatori, care au aplaudat atît pe învingători, cît și pe oaspeții ce au reușit o serie de acțiuni frumoase la poarta apărată de Iașin.

Fotbaliștii francezi vor mai susține cîteva întîlniri în Uniunea Sovietică. Luni, la Tbilisi Girondins a fost întrecută cu 4—0 de echipa Dinamo din localitate.

Cu acest prilej francezii vizitează locuri pitorești ale munților Caucaz, localități de pe litoralul Mării Negre, fac îndeaproape cunoștință cu realitățile din U.R.S.S., cu viața fericită a oamenilor sovietici, cu tezaurul neprețuit al artei, literaturii și muzicii sovietice.

De pe acum fotbaliștii francezi au fost profund impresionați de toate cele văzute în țara oamenilor care construiesc comunismul. Clădirile impunătoare ale Moscovei, stadioanele și bazele sportive moderne, un public entuziast, cunoscător și obiectiv, priviri și fețe luminoase — iată imagini care nu se vor șterge din amintirea sportivilor francezi. Ei s-au putut convinge de năzuințele pașnice ale oamenilor sovietici oglindite în muncă, în cuvintele și în faptele lor.

Intîlnirile dintre sportivii sovietici și cei francezi vor fi, fără îndoială, o contribuție importantă la cauza stringerii legăturilor dintre cele două popoare, la cauza păcii și a prieteniei.

Echipa de fotbal „Dinamo" Moscova, una dintre cele mai bune din U.R.S.S.

Meciul de șah U.R.S.S. — S.U.A.

O telegramă a agenției Tass a anunțat că la New York se va desfășura, începînd de la 16 iunie, un meci între echipele reprezentative de șah ale Uniunii Sovietice și Statelor Unite ale Americii.

Mulți credeau că această întîlnire în fața tablelor de șah nu va mai avea loc, după ce a eșuat încercarea de a o organiza anul trecut, din vina autorităților americane.

Echipele U.R.S.S. și S.U.A. s-au mai întîlnit pînă acum de patru ori. Primul meci a constituit o interesantă inovație în istoria competițiilor șahiste — el s-a desfășurat prin radio, în 1945, și a fost cîștigat de către echipa U.R.S.S. cu scorul categoric de $15^1/_2 : 4^1/_2$. Revanșa s-a disputat în condițiuni obișnuite de turneu, la Moscova în 1946, cînd șahiștii sovietici au obținut o nouă victorie, de astă dată cu scorul de $12^1/_2 : 7^1/_2$.

Următoarele două întîlniri au avut loc în cadrul olimpiadei de șah disputată la Helsinki în 1952 și au fost de proporții mult mai reduse, numai la 4 mese. Echipa U.R.S.S. a cîștigat unul dintre meciuri cu 3:1 și a terminat la egalitate pe cel de al doilea (2:2).

Meciul care a început la 16 iunie la New York va fi cea mai importantă dintre întîlnirile de șah U.R.S.S. — S.U.A. Intr-adevăr, la fel ca și meciul U.R.S.S. — Argentina, disputat în martie la Buenos Aires, el se va disputa la 8 mese, în 4 tururi, deci în total se vor juca 32 de partide. Avînd în vedere valoarea jucătorilor care fac parte din cele două echipe, se poate spune că această competiție este una dintre cele mai însemnate din ultimii ani și va marca, alături de celelalte meciuri internaționale de mare anvergură susținute de echipa U.R.S.S., o etapă în istoria competițiilor șahiste.

Intr-adevăr, la cele 8 mese se vor înfrunta nu mai puțin de 9 mari maeștri (toată echipa U.R.S.S. și campionul american Reshevsky) care au participat cu toții la turneul candidaților la campionatul mondial, disputat anul trecut la Zürich. Doi dintre ei, Bronștein și Smislov, au terminat la egalitate meciurile pentru titlu susținute împotriva lui Botvinnik în 1951 și 1954, astfel că pot fi considerați de talia campionului lumii, iar ceilalți mari maeștri sovietici (Keres, Averbach, Gheller, Kotov, Petrosian, Taimanov, Boleslavski, sînt toți cîștigători a numeroase turnee internaționale de prim ordin. Trebuie să menționăm că, deși echipa americană nu are decît un singur mare maestru, totuși ea este o echipă puternică, avînd în rîndurile ei maeștri experimentați ca Denker, Horowitz și cîțiva jucători tineri care s-au afirmat în ultimii ani (Evans, Byrne, Bisguier).

Lăsînd însă la o parte interesul pur șahist pe care-l înfățișează, întîlnirea de la New York dintre echipele de șah ale U.R.S.S. și S.U.A. reprezintă o contribuție nouă la întărirea prieteniei între popoare, pe calea stabilirii de relații sportive și culturale între diferitele țări ale lumii.

Traducerea poetică

DISCUȚII *)

Al. PHILIPPIDE

Traducerea literară nu este o treabă ușoară și subalternă. De lucrul acesta, din păcate nu sînt convinși toți traducătorii noștri. Scriitorii consideră de obicei traducerea drept o ocupație sterilă și fără originalitate. Greșesc. Traducerea este un act de creație. Creezi din nou în limba ta o operă literară străină. Traducerea cere nu numai talent și cunoașterea perfectă a două limbi, ea cere și un dar special de reconstruire, analog cu acela al artistului care copiază un tablou de valoare. Și, de fapt, traducătorul nu face altceva decît să copieze în limba lui o operă dintr-o limbă străină. Pentru asta trebuie vocație, desigur, dar trebuie și o pricepere căpătată prin studii și experiență. Trebuie deci și o știință a traducerii, care se învață.

Traducătorul, după cum am spus, trebuie să cunoască bine amîndouă limbile : cea din care traduce și cea în care traduce. S-ar părea că este un principiu care nici nu mai are nevoie să fie enunțat. Nu-i chiar așa. În primul rînd, nu se știe întotdeauna clar ce înseamnă a cunoaște bine o limbă. Mulți cred că să știi bine o limbă înseamnă să o cunoști după ureche și să poți să exprimi în ea lucruri uzuale și curente, cu ușurință și repeziciune. Asta e o cunoaștere a limbii superficială și neliterară. De la a vorbi ușor o limbă pînă la a scrie în acea limbă cu îndemînare și fără greșeli este o mare distanță.

Traducătorul trebuie să poată să scrie bine, foarte bine în limba în care traduce. Nu are nevoie să poată scrie și în limba din care traduce. Fără îndoială că nu-i strică dacă o cunoaște și pe aceasta tot așa de bine, încît să poată să scrie în ea. Dar poate să cunoască limba din care traduce numai din lectură și din gramatică, adică s-o poată citi cu ușurință, să priceapă toate idiotismele și toate particularitățile ei, să cunoască bine structura ei, spiritul ei, adică s-o fi învățat bine din carte. Dacă ai învățat bine, științific bine, o limbă, atunci poți traduce corect din ea. Nu tot același lucru se poate spune și despre limba *în care* traduci. Pe aceasta trebuie s-o știi altfel, mai adînc, s-o știi de-acasă, din leagăn, limba *în care* traduci e bine să fie limba ta maternă. Nu poți să traduci foarte bine, să creezi din nou opera literară străină, s-o copiezi la perfecție, decît în limba ta maternă sau într-o limbă pe care ai ajuns — dar asta e foarte rar — s-o cunoști ca pe limba ta maternă. Cunoașterea aceasta din leagăn a limbii în care traduci trebuie să fie, bine înțeles, completată de o cunoaștere din carte. Ca să poți scrie și traduce bine în limba ta maternă trebuie s-o înveți.

Multă vreme la noi, scriitorii s-au cam ferit de traduceri, fiindcă, după cum spuneam, cei mai mulți considerau traducerea ca o treabă subalternă și neînsemnată. Din fericire părerea asta în ultimii ani a început să dispară. N-a dispărut încă cu totul. Dar faptul că din ce în ce mai mulți scriitori fac traduceri e un semn că în sfîrșit, traducerea începe să fie privită drept ceea ce este în adevăr, adică o îndeletnicire demnă de toată lauda atunci cînd este făcută cum trebuie și că este, în felul ei, o muncă de creație.

Că unii scriitori, care ar putea lucra mai bine, lucrează totuși cam neglijent și în grabă cînd e vorba de o traducere, este un fapt care de asemenea trebuie scos cu insistență la iveală, ori de cîte ori se înfățișează. Critica literară ar trebui să se ocupe mai serios de acest lucru — ba chiar ar trebui să se ocupe pur și simplu pentru că pînă acum, în chip inexplicabil și de neiertat, nu s-a ocupat aproape de loc. Cînd se vorbește în revistele noastre de o traducere se vorbește despre conținutul operei, despre frumusețile *în limba originală, dar nu se pomenește un rînd despre traducere,* dacă e bună sau dacă e rea, iar traducătorul este complet ignorat, ca și cum traducerea ar fi anonimă. S-a vorbit de multe ori despre această ciudată meteahnă a criticii noastre literare și totuși lucrurile au rămas la fel. Ce înseamnă asta oare altceva decît că critica noastră literară ea însăși consideră traducerea drept o treabă subalternă și puțin importantă, odată ce nu catadicsește să se ocupe de ea ?

La traducerile din literatura rusă și sovietică treaba se complică prin faptul că puțini scriitori cunosc limba rusă atît de bine încît să poată traduce direct din ea. Și atunci, în multe cazuri, scriitorul se asociază cu un traducător care nu e scriitor, dar care cunoaște bine rusa. Acesta face o traducere textuală și totodată dă scriitorului cu care colaborează indicații de tot felul în ce privește opera de tradus. Scriitorul are de îndeplinit aici o muncă anevoioasă, mai anevoioasă decît dacă ar traduce direct. Trebuie să dea viață, mișcare, culoare, unui text plat și inexpresiv așa cum este orice traducere literală, și să ghicească de multe ori tonul originalului. Cu tragere de inimă și conștiință artistică lucrul poate să iasă bine și chiar iese de multe ori. Scriitorul care stilizează trebuie să se ferească de două greșeli pe care ar fi ispitit, din comoditate să le facă. Să nu înfrumusețeze textul potrivit cu inspirația lui personală ; trebuie numai să dea acestui text o înfățișare literară potrivită cu sensul originalului după indicațiile pe care i le dă traducătorul textual ; bine înțeles, nu poate ajunge la modul acesta decît la o aproximație în ce privește tonul general al lucrării, stilul propriu zis al autorului. E bine ca această aproximație să fie cît mai mică. O greșeală și mai mare face scriitorul cînd nu îmbunătățește destul traducerea textuală, adică atunci cînd nu-i dă ștefuirea artistică, forma de care are nevoie ca să fie o traducere literară și nu o juxtă. Cred că dacă nu face acest lucru scriitorul greșește și mai tare decît atunci cînd pune prea mult de la el. Calitatea esențială a unei traduceri este să nu pară că e traducere, să poată fi citită ca o lucrare originală. Astă nu se poate realiza atunci cînd scriitorul nu ștefuiește destul traducerea textuală.

Traducerea poeziei nu poate fi făcută decît numai de poeți. Traducătorul trebuie să păstreze ritmul originalului ; ritmul dă în bună parte tonul unei poezii. Să se traducă cu rime dacă sînt rime în original dar să nu se pună rime dacă originalul e compus în versuri albe. În cazuri de absolută nevoie (adică atunci cînd numai în modul acesta se poate păstra conținutul de idei sau de sentimente al textului original) se poate lungi sau scurta cu două silabe versul dar cu condiția de-a păstra metrul original. De exemplu, dacă în original e un vers iambic de zece-unsprezece silabe, ai libertatea de a întrebuința în traducere un vers de treisprezece-patrusprezece sau de optnouă dar neapărat cu condiția ca versul acesta puțin mai lung sau puțin mai scurt în ce privește numărul silabelor să fie tot iambic. Tonul e dat *de felul versului* (iamb, troheu, dactil, amfibrah etc) și *nu de numărul silabelor.* Lucrul acesta însă nu trebuie făcut, repet, decît în caz de mare nevoie, cînd numai în acest mod poți să păstrezi intact sensul originalului.

Se întîmplă uneori că traducătorul întîlnește ritmuri care nu se potrivesc, sau se potrivesc greu cu spiritul prozodiei românești. Așa este, de exemplu, amfibrahul, care în românește sună de obicei, monoton. Cuvintele potrivite pe acest ritm își pierd ceva din individualitatea lor și nu se detașează destul de limpede fiecare în parte, toate sunînd aproape la fel în ce privește intonația din pricina uniformității la care le condamnă amfibrahul. Amfibrahul, în românește cel puțin, nu se poate intona de cît într-un singur fel, emfatic și repezit. Un dialog în acest ritm este imposibil. De aceea în românește, folosirea acestui ritm este limitată la subiecte cu ton eroic și impetuos, dar fără multă adîncime. Cînd e vorba de anumite poezii cu ton hotărît eroic și furtunos, amfibrahul trebuie păstrat. Așa e, de exemplu, *Cîntecul lui Oleg înțeleptul* al lui Pușkin. Cînd am tradus această poezie am păstrat exact ritmul originalului, fiindcă *tonul* originalului numai așa putea să treacă în versiunea românească :

Oleg înțeleptul e gata să dea
Hazarilor, hulpavă hoardă,
Pedeapsă cu paloșul, dreaptă și grea,
Și holdele lor să le ardă.
În za de Bizant, pe-un cal drag și ales,
Cu oastea lui creazul la drum a purces.

În poezille cu conținut liric, afectiv, amfibrahul în românește se potrivește însă mult mai greu. Iată, de exemplu, o poezie de Lermontov scrisă în ritm amfibrahic. Voi da mai jos, în traducerea mea, două versiuni — una care păstrează ritmul originalului și cealaltă care înlocuiește amfibrahul cu iambul, mai potrivit, *în românește,* cu *conținutul* poeziei. Iată versiunea în amfibrah :

Prin munții pustii de la nord, singuratic,
Se-nalță un brad pe-un pripor,
Se leagănă-n vînt, adîpește ; și fulgii
S-așternu și-l acoperă ușor.

Viseazăși-n vis ! se pare că vede
La sud cum se-nalță stîngher
Pe-o stîncă goleșă, încinsă de soare,
Un mîndru și trist palmier.

Iată versiunea în metru iambic :

Un brad în țara-Nordului sălbatic
Pe-un pisc se-nalță singuratic,
Se leagănă-adîpind și-l înfășoară
Zăpada-n mantia-i ușoară.

Și el viseazăcă în depărtare,
În țara unde soarele răsare,
Pe-o stîncă-nfierbîntată stă stingher
Un trist și mîndru palmier.

Cred că această ultimă versiune e mai nimerită. Iambul cu mișcarea lui domoală și gravă, undioasă și învăluitoare, e mai potrivit cu conținutul acestei poezii visătoare și melancolice decît amfibrahul care în românește sună repezit, gîfîit și sacadat.

La o traducere în versuri, mai mult decît la o traducere în proză, trebuie să se țină seama de fidelitatea de ton și de sens și nu de fidelitatea literală. Traducătorul trebuie să se silească să transpună în traducerea lui tonul originalului. Trebuie ca traducerea lui să sune la fel cu originalul. Prin toate mijloacele traducătorul trebuie să redea acest ton. Să se gîndească mereu să dea o copie în românește a poeziei originale, o copie care să sune întocmai ca o poezie originală și pe care autorul, dacă ar scrie românește, ar putea-o semna.

Pentru aceasta, la nevoie, traducătorul poate întrebuința și alte imagini decît ale originalului, dar înrudite cu ale acestuia. Acest lucru este chiar inevitabil atunci cînd unele imagini sau expresii de-ale originalului sună în românește ciudat sau trivial sau n-au nici un sens inteligibil. Jukovski, despre care Pușkin a spus că era un geniu al traducerii, a exprimat răspicat ce înseamnă fidelitatea traducerii cînd e vorba de poezie : „Fidelitatea exagerată o voi numi abatere exagerată. Traducătorul trebuie să caute ca pretutindeni în traducerea lui să producă același efect pe care îl produce originalul". Pușkin exprimă aceeași idee vorbind despre traducerea *Paradisului pierdut* al lui Milton făcută de Chateaubriand : „Silindu-se să-l traducă pe Milton cuvînt cu cuvînt, Chateaubriand n-a izbutit totuși să păstreze în versiunea sa sensul și expresiile. O traducere literală nu este niciodată justă".

Dificultățile de care am pomenit la traducerile din limba rusă sporesc cînd e vorba de traducerea poeziei ruse și sovietice. Traducerea textuală nu are, nu poate avea vreo valoare artistică. Ea nu poate da poetului traducător nici o idee despre tonul originalului, despre poezia acestuia. Traducătorul textual trebuie să dea poetului traducător o mulțime de indicații despre ritm, rime, despre tonul originalului.

Poetul traducător, ascultînd cum sună poezia în original, va putea să perceapă ritmul, așezarea rimelor, chiar și ceva din melodia interioară a versului.

Poetul traducător, fie că traduce direct, fie că traduce slujindu-se de o traducere literală, trebuie să se ferească de a traduce superficial sau plat cuvîntul sau imaginea. El trebuie să intuiască starea de spirit a poetului în momentul cînd a compus poezia. Asta nu e de loc o treabă ușoară. Lucrul însă este posibil dacă există tragere de inimă, conștiință artistică și bine înțeles, talent. Talentul, însă, aici, are nevoie neapărat și mai mult decît oriunde, de studiu și de cultură.

Studiu și cultură cere, dealtfel, orice traducere literară fie că e vorba de versuri, fie că e vorba de proză. O traducere literară bună este ea însăși un act de cultură și trebuie deci prețuită așa cum se cuvine.

*) Vezi „Veac nou" nr. 29 din 4 iunie și nr. 30 din 11 iunie.

Vîna dătătoare de viață

— basm de Pavel BAJOV —

Vorbeau despre asta încă părinții mei. S-au cam scurs, așa dar, destui anișori de atunci. Ei, dar cu toate astea lucrurile s-au petrecut dincoace de vremea iobăgiei.

Era într-acea vreme la uzina noastră unul de-i ziceau Timoha cel scurt de brincă. Îl porecliseră așa, la bătrînețe. La drept vorbind însă mîinile lui erau zdravene, întregi. Cum s-ar spune, deie domnul oricui mîini ca acestea. Cu asemenea mîini te poți ridica și împotriva ursului, numai cu cuțitul. Nici în alte privințe nu i-ai fi aflat vreun cusur, căci era el lat în umeri, cu pieptul vînjos, cu picioare zdravene și cu un grumaz, ce să spun, taman ca huluba de la căruță, de nu era chip să-l îndoi. Oamenii de felul lui, din vechime, umblau sărbătorile mătăhăind de la un zid la altul, și lumea le zicea „pumni de fier", că unde izbeau ăștia cu pumnul toate se făceau țăndări. Luptătorii cei mai de frunte se fereau de acest Timoha, nu care cumva să-i vie cheful să se ia la trîntă cu dînșii. Noroc că asemenea îndeletniciri nu prea îi erau lui pe plac. Se vede treaba că nu în zadar a ieșit prin lume vorba că cel puternic nu-i bătăuș.

La treabă, Timoha era neîntrecut, știa multe toate și eu dibaci, nevoie mare. De-i arătai ceva, numaidecît îți prindea și-ți făcea lucrul ce i l-ai arătat, tot așa de măiestru ca și tine.

Prin părțile noastre e lucru știut că sînt meșteri de tot felul. Unul scoate minereul din pămînt, altul îl prefăce de-i scoate folositor. Aurul oamenii îl spală, pentru platină scobesc măruntaiele pămîntului, piatra de munte o cioplesc, iar pe aceea ce sclipește în felurite culori o aleg cu mare grijă. Alții caută pietre scumpe și le șlefuiesc. Se mai trudesc la tăiatul copacilor și la plutărit. Ard și cărbuni pentru trebuințele uzinei. Unii fac negoț de fiare, alții de pește. Se mai întîmplă încă și așa : în aceeași casă unii meșteresc pe lîngă sobă cuțite și furculițe, alții șed la fereastră și tocesc ori șlefuiesc pietre, iar alții stau pe laviță de împletesc rogojini. Iar grîne și vite erau de n-aveai încotro să te întorci de ele. Unde era cîte un petec de pămînt de-l îngăduia muntele, numaidecît aflai ori semănături, ori vreun imaș.

Și așa, ce mai la deal-la vale, meșteșuguri erau fel de fel și toate îți cereau omului îndemînare, dar îi mai cereau ceva : un har, o vînă dătătoare de viață care să pornească din adîncul ființei lui.

Ce-i cu vîna asta, nici azi nu se pot dumiri toți, iar cu Timoha s-a petrecut o întîmplare tare hazlie în viața lui. Au băgat-o în seamă oamenii și au ținut-o minte.

Timoha ăsta, ori că avea mintea încă necoaptă, ori că-i intrase cine știe ce gărgăune în cap, socoti cu cale să încerce cu mîna lui toate meșteșugurile de prin părțile acestea, ba se mai și lăuda :

— Pe toate celea am să le pătrund pînă la rădăcină.

Neamurile și prietenii lui de o seamă cu el prinseră a-l povățui :

— N-au nici un rost toate astea, măi firtate. Mai bine ar fi să înveți un meșteșug, dar pe acela să-l știi bine de tot. Altminteri, nici viața n-are să-ți ajungă să le cuprinzi pe toate și să încerci toate meșteșugurile cu mîna ta.

Timoha nu se dete bătut cu una cu două : el ținea morțiș la ale sale.

. . . . . .

Multe meșteșuguri de fabrică a încercat Timoha și nicăieri, ca să zic așa, nu s-a făcut de rîsul lumii. Făcea treaba toț așa de bine ca și meșterii cei mai încercați.

Se însurase, își încropise cu femeia lui un coltișor plin de copilași, dar de obiceiul lui tot nu se lăsase. Numai cît apuca să învețe temeinic un meșteșug, că-l și lăsa de se apuca îndată de altul. Pagubă, nu zic, avea el de la una ca asta, dar omul era răbdariu, nici că-i păsa de ceva, ca și cînd așa s-ar fi cuvenit să fie. La fabrică, obiceiurile lui întraseră în firea lucrurilor și care cum îl întîlnea, îl lua peste picior :

— Ei, cum îți mai merge, Timofei Ivanici, tot mai ești lăcătuș la atelierul mecanic, ori te-ai făcut curelar la pompieri ?

Pe Timoha astfel de vorbe nu-l jigneau. Răspundea cot în glumă :

— O veni ea vremea, mîinile mele să fie stăpîne pe toate meșteșugurile.

Cam tot atunci, Timoha grăi către muierea sa : — „Vreau să mă fac cărbunar". Nevasta, mai că prinse a răcni :

— Ce-i cu tine, bărbate ? Ce-ți mai trăzni prin minte ? La lucru mai rău nu te-ai putut gîndi ?... Ai să afumi toată casa ! Îți s-or zdrenți cămășile de atîta spălat. Și apoi ce mai meserie o fi și asta, nu știu, zău ! Ce ai de învățat aici ?

Bineînțeles că femeia vorbea așa fără să-și dea seama. În vremea noastră, cînd sînt cuptoare, meșteșugul acesta e mai lesnicios, dar odinioară, cînd mangalul se ardea în grămezi, era o îndeletnicire deosebit de anevoioasă. Se întîmpla ca vreunul să se zbată o viață întreagă și tot să nu izbutească a scoate cărbunii cei mai buni. Ai casei bombăneau :

— Tata ne-a frînt pe toți cu atîta muncă, nu ne dă răgaz nici să rîsuflăm și, cînd colo, scoatem din pămînt numai putregai și mortăciune. Vecinii, uite, cîntă cîntece, dar cărbunele lor sună ca fierul de bun ce este. Nu-i nici prea slab, nici prea ars. Și nici moale nu este.

Cît n-a plîns nevasta lui Timoha, toț nu l-a putut înduplecа. O singură nădejde îi mai rămăsese cînd omul ei grăi :

— Să știi că n-am să umblu multă vreme mînjit.

Timoha știa a se prețui. Și cînd se întîmpla să-și schimbe meseria, mai întîi se îngrijea să aibă de la cine s-o învețe pe cea nouă. Își alegea, adică, meșterul.

Printre cărbunari era vestit în vremea aceea un moș, pe numele său Nefed. El ardea cărbunii mai bine ca toți. Așa i se și spunea cărbunelui : cărbunele lui Nefed. În magazii, cărbunele acesta îl rînduiau deoparte. Îl dădeau numai pentru trebuințele cele mai de seamă.

La ăst moș Nefed veni și Timoha. Moșul, bineînțeles, auzise și el de ciudățeniile lui Timoha, așa că îi grăi :

— Pot să te primesc ucenic, să-ți arăt fără ascunziș toate tainele meșteșugului, dar o învoială să avem : pleci de la mine atuncea numai cînd ai să te pricepi să faci cărbune mai bun ca al meu.

Timoha avea nădejde în norocul său, așa că-i răspunse :

— Îți dau cuvînt de cinste că așa am să fac.

Cu acestea, ei bătură palma și peste puțin purceseră spre casă.

Că, vezi, moș Nefed era dintre aceia ce se gîndesc la orișice lucru, cum să-l facă mai bine. S-ar zice, că-i lucru de nimic să despici un bușteан în mai multe bucăți, dar moșul și aici avea ceva de spus :

— Ia te uită : sînt om bătrîn, mi-i sfîrșitul aproape, dar sparg lemne nu mai rău ca de-alde tine.

Timoha zise :

— Toporul e ascuțit și mîna-i deprinsă.

— Nu-i vorba de asta, răspunse moșul, socoteala nu stă numai în topor și-n deprindere, dar eu caut locul cel mai potrivit unde să dau cu toporul.

Timoha începu a căuta și el locurile cele mai potrivite. Vedea el că vorbele lui Nefed sînt adevărate, și-apoi asemenea îndeletnicire îi plăcea și lui. Cîte un bușteан se despica de mai mare dragul, dar de l-ar fi lovit în alt loc, cum avea să se despice oare ?

Pe Timoha l-a fermecat de la început îndeletnicirea aceasta de a căuta locul cel mai potrivit. Dacă însă lemnele tăiate se rînduiau în grămezi, și aici îți se cerea un oareșcare șiretlic. Nu era destul ca fiece lemn să fie rînduit în anume chip, căci chiar cu același lemn, dacă stai să te gîndești, cîte nu se petrec ! Dacă, bunăoară, paiele îs aduse de la un loc umed, se cuvine să le așezi în anume chip, iar dacă-i vorba de un loc uscat, le așezi altminteri. Dacă le-ai tăiat mai de vreme, le așezi așa, iar dacă le-ai tăiat mai tîrziu, le rînduiești altfel. Dacă-s lemnele mai groase, ai nevoie de cutare răsuflătoare, dar dacă-s mai subțiri, altfel se fac și răsuflătorile. Alte răsuflători se cer și cînd arzi niște prăjini. Ei, pasă dară de mai pricepe ! Și cînd vine vremea să le acoperi cu pămînt, tot așa.

Moș Nefed le lămurește pe toate cu dragă inimă ucenicului său, ba caută a-și aduce aminte și de la cine și ce el însuși a învățat.

— Un vînător m-a învățat să simt fumul. Vînătorii îs pricepuți la de-alde astea, știu să adulmece. Și de mare folos mi-a fost învățătura lui. Cum simt că miroase a scrum, dau drumul la o greutate mai mare și să vezi cum iese trebușoara.

A mai trecut odată pe-aici și-o muiere, de m-a învățat și ea. S-a oprit odată lîngă grămadă, să se încălzească niței, și a grăit către mine :

— Vezi că în partea asta parcă arde mai tare.

— Cum de-ai aflat ? — o întreb eu.

— Dă și dumneata o raită împrejurul grămezii, și-ai să vezi singur.

Am dat ocol grămezii și, ce să vezi, avea femeia dreptate. Ei, am mai turnat eu atuncea niște cărbuni, și lucrurile s-au îndreptat. De-atunci nu uit sfatul acesta muieresc. După starea ei femeiască, muierea toată viața ei se tot învîrte pe lîngă cuptor, așa că s-a deprins să deslușească tainele jarului.

Și, tot istorisind așa, moșul face ce face și aduce vorba de vîna aceea dătătoare de viață, de izvorul cela de măiestrie.

— Pe cărăuile astea, pe potecuțe, toț pe unde-i umbra mai deasă și întunericul mai adînc, se strecoară, se furișează vinișoara asta, izvorul acesta de măiestru meșteșug, iară tu să fii cu băgare de seamă să nu se prefacă într-o nălucă de flacără, ori să nu se topească într-o șerpuire de fum. Cum îți-al întors aiurea ochii, cărbunii tăi ori se ard prea tare, ori nici nu se rumenesc. Iară cînd potecuțele grămezii sînt rînduite cu socoteală, lese și cărbunele bun.

Lui Timoha toate acestea i se par ademenitoare. Vede el că nu-i treabă ușoară, că e nevoit să muncească în rîuri de sudoare, dar la vîna dătătoare de viață gîndul încă nu-l mînă.

Cărbunii pe care-i face el și cu moș Nefed sînt de soiul cel mai bun, dar cînd încep a desface grămezile de mangal, una nu seamănă niciodată cu cealaltă.

— De ce oare ? — întreabă moș Nefed, iar Timoha cugetă și el : oare unde o fi greșit ?

S-a deprins Timoha să facă și singur lucrul acesta. Se întîmpla adesea că ai săi erau chiar mai buni decît cărbunii lui moș Nefed, dar cu toate acestea nu părăsi acest meșteșug. Bătrînul rîdea :

— Acum, frățioare, n-ai să mai pleci nicăieri, te-a înhățat vîna ceea și nu-ți va mai da drumul în veci de veci.

Timoha se minuna și el, gîndindu-se de ce altădată, la celelalte meserii nu i se întîmplase una ca asta.

— Asta e, îl lămuri moș Nefed, fiindcă tu te uitai cu ochii numai în jos, la ceea ce ai făcut, dar acuma, îndată ce ți-ai ridicat privirea în sus, ca să cauți a afla cum să faci ca să iasă mai bine, vîna aceea dătătoare de viață te-a și înhățat. Dînsa, vezi tu, se află în fiece lucru, aleargă înaintea măiestriei și-l trage pe om după ea. Așa-i, s-o știi de la mine, măi prietene !

Așa a și fost. Timoha cărbunar rămase, ba se mai învrednici și de o poreclă. Că, vedeți, tare-i mai plăcea să-i învețe pe cei tineri și într-una istorisea despre sine cum voise, de tînăr, să învețe toate meșteșugurile și cum pînă la urmă a rămas cărbunar.

— Nu pot în meșteșugul acesta al meu să pun mîna pe vîna cea dătătoare de viață. Ea e tare iute de picior. Și mi-s mîinile, vedeți voi, prea scurte.

Și-și desface brațele lui cele mari. Oamenilor, se înțelege, le vine a rîde. Iată că l-au și poreclit, pe Timoha, cel scurt de brîncă. În glumă, firește, căci altminteri omului nostru i se dă toată cinstea în uzină.

Cum a murit moș Nefed, cărbunele lui Timoha cel scurt de brîncă a fost la rîndu-i cel dintîi. Și pe acesta îl rînduiau în magazie deoparte ca pe al răposatului moșneag. Se poate spune că era meșter în meseria lui.

Nepoții și strănepoții lui trăiesc și acum prin părțile noastre... Și printre e' se află din cei care caută vîna dătătoare de viață, fiecare în meseria sa, numai că nu se plîng de scurtimea mîinilor. Înțeleg, ei, vezi bine, că învățătura poate să facă așa ca mîinile omenești să ajungă și dincolo de nori.

Împrejurul semicentenarului morții lui CEHOV

La 15 iulie se împlinesc cincizeci de ani de la moartea marelui scriitor rus, Anton Pavlovici Cehov.

A. P. Cehov, a fost nu numai un mare scriitor rus ; opera lui, adînc umanistă, se situează pe plan universal și-l așează pe autor în rîndul celor mai de seamă reprezentanți ai cuvîntului artistic. Nuvelele și schițele lui Cehov sînt traduse în numeroase limbi, iar piesele lui se joacă pe scena a numeroase teatre nu numai din Uniunea Sovietică, ci și de peste hotare.

În vederea comemorării morții sale, se fac intense pregătiri nu numai în U.R.S.S., ci în toate țările, pretutindeni unde oamenii luptă pentru pace.

La Moscova se deschide muzeul A. P. Cehov

Anton Pavlovici Cehov a trăit împreună cu familia sa într-o vilă nu prea mare de pe strada Sadovo-Kudrinsk din Moscova, timp de patru ani. Familia Cehov s-a mutat în această casă în toamna anului 1886. Aici veneau Korolenko, Grigorovici, Ceaikovski. Tot aici au fost scrise „Stepa", „Ivanov", prima dintre piesele sale puse în scenă, a fost de asemenea pregătită pentru tipar culegerea de povestiri „În amurg". Anii petrecuți aici au fost ani de creștere a gloriei scriitorului.

Aspectul exterior al casei de pe Sadovo-Kudrinsk s-a păstrat aproape intact pînă în zilele noastre. Locuitorii Moscovei o vor putea vizita în curînd, deoarece aici se va deschide un muzeu literar închinat lui A. P. Cehov. Odăile din aripa stîngă a parterului vor fi restaurate, redîndu-li-se aspectul pe care l-au avut în timpul vieții scriitorului. Aripa dreaptă a parterului și etajul vor fi ocupate de o expoziție permanentă închinată vieții și creației scriitorului.

Lucrările de reparație a casei vor începe în scurtă vreme. Muzeul literar din Moscova, care posedă un bogat fond din operele lui Cehov, pregătește o expoziție ce va fi deschisă cu prilejul comemorării semicentenarului morții scriitorului. În același timp, Muzeul literar de Stat pregătește expoziții pentru muzeele din Taganrog și Melehovo.

Noi ediții

Între anii 1946—1953, editura „Goslitizdat" a editat 11.570.000 exemplare din diferitele opere ale marelui scriitor rus A. P. Cehov, printre care și culegerea completă a operelor sale, în douăzeci de volume. În culegere se găsesc pe lîngă operele cunoscute, diferitele creații literare, scrisori, foiletoane, articole din ziare și reviste, ce n-au fost incluse în nici una din edițiile anterioare.

Anul acesta au apărut „Nuvele și schițe" de A. P. Cehov precum și ediția a II-a prelucrată și completată a cărții lui V. Ermilov „Dramaturgia lui Cehov".

Cu prilejul jubileului, cititorii sovietici se vor putea abona la noua culegere de opere în douăzeci de volume, care va apare într-un tiraj de 200.000 exemplare. Tot pentru această dată, editura pregătește o carte cu povestiri ale scriitorului cu o serie de ilustrații noi ale pictorilor Kukrîniksi. Va apare de asemenea culegerea „Cehov în amintirile contemporanilor săi" în ediția III-a, completată cu materiale noi, ca, de pildă : amintirile surorii scriitorului, M. P. Cehova, ale Olgăi Knipper-Cehova, ale scriitorului Ivan Bunin și ale arhitectului L. Sapovalov.

Pentru prima oară va fi editată cartea „Scrisori către fratele meu" de M. P. Cehova.

Un deosebit interes prezintă și culegerea „Cehov despre literatură", în care sînt adunate părerile scriitorului despre literatură și artă, despre scriitorii contemporani cu el și despre măiestria artistică.

Tot pentru prima dată se va publica „Cronica vieții și creației lui Anton Cehov" alcătuită de N. Ghitovici. Această carte va fi un studiu amănunțit al vieții și creației scriitorului, zugrăvind activitatea socială și literară a lui Cehov, întîlnirile lui cu L. Tolstoi, P. Ceaikovski, V. Korolenko, I. Levitan, I. Repin, K. Stanislavski și alții.

UN MARE ACTOR SOVIETIC

Teatrul rus a dăruit omenirii numeroși actori de talent. Printre ei, Ivan Mihailovici Moskvin ocupă un loc dintre cele mai de seamă.

Născut la Moscova, la 18 iunie 1874, în familia unui maistru-ceasornicar, viitorul actor a avut o copilărie grea și plină de lipsuri. Nevoit de la o vîrstă fragedă să înceapă lupta pentru existență, Moskvin a cunoscut în toată adîncimea mizeria vieții omului simplu din Rusia țaristă. Mai tîrziu, pe scenă, tocmai de aceea el a știut să redea toată gama sufletească a omului umil și să înfățișeze cu mare putere demascatoare chipul exploatatorilor.

Primele studii dramatice Moskvin le-a început la vîrsta de 19 ani, la Societatea filarmonică din Moscova. Activitatea sa dramatică și dezvoltarea ca actor se leagă însă de școala lui Stanislavski, de Teatrul de artă pentru toți, din Moscova, devenit apoi vestitul Teatru Academic de Artă din Moscova — M.H.A.T.

Moskvin a debutat în rolul țarului Fedor Ioannovici, cîștigîndu-și de la început din partea publicului dragoste și prețuire. De acest rol nu s-a despărțit toată viața lui, jucîndu-l și cu prilejul jubileului său de 70 de ani.

Moskvin și-a interpretat cu aceeași măiestrie toate rolurile repertoriului său deosebit de bogat, aducînd pe scenă totdeauna sufletul vieții reale. Talentul lui, bogat în nuanțe psihologice, redă cu aceeași pasiune, tărie și temperament pe Luca din „Azilul de noapte" de Maksim Gorki, pe Polikușka lui Lev Tolstoi, pe Simeon Virin din „Căpitanul de poștă" al lui Pușkin, personajele din piesele lui Gogol și ale lui Lev Tolstoi, Griboedov și Saltîkov-Șcedrin, Pușkin, N. A. Ostrovski, Gorki și Cehov, ale dramaturgilor sovietici Trenev, Simonov ș.a., ca și personajele pieselor lui Moliere, Ibsen, Hauptmann, etc.

Fotografia înfățișează pe actorul I. M. Moskvin și pe cîntărețul F. I. Șaleapin, la Moscova, în 1916.

Moskvin a fost un mare actor satiric. Satira lui trezește rîsul, dar rîsul său nu este gratuit, ci profund demascator. Actorul Moskvin demască și înfierează fără cruțare orînduirea bazată pe clase antagoniste, care creează oameni nedreptățiți și umiliți.

Talentul puternic al lui Moskvin capătă o nouă vigoare după Marea Revoluție Socialistă din Octombrie. În fața înzestratului actor se deschid perspective și orizonturi noi, posibilități largi de creație. Cele mai bune roluri din repertoriul vechi dobîndesc o nouă strălucire pe scena teatrului M.H.A.T. Repertoriul său se îmbogățește cu o serie de chipuri noi, printre care chipul lui Pugacev și al profesorului Gornostaev, din piesele lui Trenev.

Continuator al tradițiilor lui Stanislavski în arta scenică, Moskvin a găsit o adîncă afinitate sufletească cu un alt mare talent al scenei ruse, cu cîntărețul F. Șaleapin. O strînsă și caldă prietenie a legat aceste două mari talente ale artei ruse.

Moskvin este o mîndrie a scenei rusești și sovietice. El a fost un actor mare nu numai prin interpretarea de mare forță artistică a rolurilor în care a creat tipuri de oameni, ci și pentru că arta l-a slujit ca mijloc de a cunoaște și reda adevărul vieții.

CARNET CULTURAL

O epigramă necunoscută a lui A. S. Pușkin

Se știe că datorită vederilor sale progresiste, genialul poet rus A. S. Pușkin a fost persecutat de guvernul țarist în tot cursul scurtei sale vieți. În atacurile împotriva poetului, slujbașii țarului foloseau, printre altele, și pana unor scriitori de teapa lui F. Bulgarin, pe care Pușkin îl demasoase ca spion și agent polițienesc și la adresa căruia scrisese două usturătoare epigrame. Dar iată că nu de mult cercetătorii creației pușkiniene au descoperit o a treia epigramă adresată aceluiași F. Bulgarin. Cu privire la această lucrare acum descoperită, „Literaturnaia gazeta" publică un articol semnat de cunoscutul cercetător al operei marelui poet, profesorul D. Blagoi.

Lupta dintre Pușkin și Bulgarin — spune D. Blagoi — avea un puternic substrat politic. Atitudinea lui Bulgarin față de Pușkin era determinată de atitudinea țarului și a ministrului său Benkendorf față de marele poet. Pușkin nu-și ascundea însă disprețul față de acest spion țarist. În martie 1830, Bulgarin publică un foileton mîrșav în revista „Severnaia pcela", în care caută să defăimeze nu numai talentul poetic al lui Pușkin, ci se oprește mai ales asupra vederilor politice ale poetului, căutînd să sublinieze că este dușmănos regimului. Pușkin îi răspunde în „Literaturnaia gazeta" din aprilie 1830, cu o notă în care, zmulgînd masca de pe chipul prefăcut al lui Bulgarin, supune oprobiului public activitatea polițienească secretă a acestuia, lucru pe care dealtfel îl afirmase și din prima epigramă la adresa lui Bulgarin. Într-un alt foileton apărut în același an, căutînd să-l lovească pe Pușkin, Bulgarin spune că strămoșul poetului, vestitul „arap al lui Petru cel Mare", care a fost de fapt unul dintre sfetnicii de seamă ai lui Petru I, fusese cumpărat la un tîrg de robi pe o sticlă de rom. La aceasta Pușkin răspunde printr-o a treia epigramă. Este tocmai epigrama de care vorbește D. Blagoi în articolul său și care fusese pierdută pînă acum. Epigrama s-a păstrat pe o coală cu multe ștersături și îndreptări, dar a cărei formă definitivă este aceasta :

Pe-un butoi de rom nu-i de mirare,
Zici tu, căutînd să mă surprinzi.
Totuși, pe un preț cu mult mai mare
Pana, stînd acasă, tu ți-o vinzi.

Ceva mai tîrziu, Pușkin a reluat această temă într-un post-scriptum special al „Arborelui meu genealogic".

D. Blagoi presupune că cele patru versuri sînt o creație terminată a poetului, și nu constituie, cum cred unii cercetători, începutul unei lucrări mai mari.

Pe lîngă faptul că această epigramă a lui Pușkin prezintă o valoare prin ea însăși, spune autorul articolului, ea prezintă un interes deosebit pentru istoria creării puternicului pamflet politic în versuri al lui Pușkin — „Arborele meu genealogic".

Baletul „Spartak" de A. Haciaturian

La Uniunea Compozitorilor din U.R.S.S. a avut loc de curînd prezentarea unui nou balet al compozitorului sovietic A. Haciaturian — „Spartak".

Compozitorul, cît și autorul libretului, N. Volkov, au căutat să redea întocmai sufletul epocii istorice respective, transportînd creația în epoca răscoalei sclavilor conduse de Spartakus.

Noul balet este pregătit acum la Teatrul Mare din Moscova și la Teatrul de operă și balet „S. M. Kirov" din Leningrad.

Săpăturile de la Novgorod

În anul 1947, Academia de Științe a U.R.S.S. a organizat în mod sistematic și pe o scară nemaivăzută vestita expediție arheologică din Novgorod, condusă de arheologul sovietic, doctor în științe istorice și profesor la Universitatea din Moscova, Artemii Vladimirov

Viața A. R. L. U. S.

Munca cercurilor din cooperativele meșteșugărești

Cu sprijinul permanent al partidului și guvernului, cooperația meșteșugărească din țara noastră a trecut la o activitate plină de avînt pentru sporirea producției bunurilor de larg consum, în vederea creării unei abundențe de mărfuri, pentru o cît mai bună deservire a nevoilor populației.

Organizațiile A.R.L.U.S. au sarcina deosebit de importantă de a populariza și în acest sector al economiei noastre experiența, metodele de muncă sovietice.

Un exemplu de activitate pozitivă, pe această linie, îl constituie comitetul raional A.R.L.U.S. Arad, care a înțeles să îndrume cercurile din acest sector pentru obținerea unor rezultate cît mai concrete.

Comitetul raional a luat măsuri ca birourile cercurilor din cooperativele meșteșugărești să cuprindă cadre capabile, dornice să desfășoare o muncă rodnică. Odată instalați, membrii birourilor au fost îndrumați să țină o strînsă legătură cu organizația raională, în așa fel încît acțiunile înscrise în planurile de muncă ale cercurilor să fie cît mai temeinic pregătite. În acest fel, s-a reușit a se populariza o serie de metode sovietice pe cale de conferințe, consfătuiri, recenzii etc., obținîndu-se rezultate rodnice.

În legătură cu aplicarea experienței sovietice, o muncă pozitivă desfășoară cercurile din cooperativele: „Solidaritatea tîmplarilor", „Ecaterina Varga", „Unirea", „Arfex". Astfel, din inițiativa cercului A.R.L.U.S., cu sprijinul comitetului sindical, la cooperativa „Solidaritatea tîmplarilor" au fost aplicate metodele sovietice de economisire în 12 echipe. Rezultatele aplicării acestor metode aduc cooperativei o economie de 2.200 lei lunar.

Este demn de remarcat faptul că birourile cercurilor arătate mai sus au sprijinit intens popularizarea metodelor sovietice prin organizarea a o serie de convorbiri pe marginea materialelor documentare primite de la comitetul regional și de la Consiliul General A.R.L.U.S. Astfel, în secțiile respective s-au desfășurat discuții între tehnicieni și muncitori. Au fost folosite temeinic materialele documentare ca: „Oamenii sovietici luptă pentru îmbunătățirea calității produselor", „Să luptăm pentru calitatea superioară a produselor", „Să facem economii la fiecare centimetru de stofă" etc.

De asemenea, înțelegînd să lărgească cît mai mult orizontul cultural al membrilor birourile cercurilor din aceste cooperative au organizat numeroase recenzii, dînd oamenilor muncii posibilitatea să cunoască o serie de romane sovietice. Astfel, cercul de la „Solidaritatea tîmplarilor" a organizat recenzii asupra cărților „Oțel și zgură" de I. Popov, „Departe de Moscova" de V. Ajaev, „Secerișul" de G. Nikolaeva etc. De asemenea, mulți dintre membrii cercurilor sînt abonați la revistele sovietice de specialitate și la presa A.R.L.U.S.

Înțelegînd importanța antrenării unui activ obștesc cît mai numeros în jurul lor, birourile cercurilor au reușit a mobiliza la munca practică numeroși oameni din secții. Astfel, la gazetele de perete apar articole semnate de fruntași în producție, care scriu despre rezultatele obținute de ei prin aplicarea metodelor sovietice; alte articole popularizează pe cei evidențiați în munca profesională, în urma aplicării înaintatei experiențe sovietice.

De remarcat în activitatea acestor cercuri este și faptul că membrii lor sînt la curent cu cotizațiile, ceea ce arată că birourile cercurilor desfășoară o muncă politică în această direcție.

Cele arătate mai sus nu trebuie înțelese în sensul că în activitatea comitetului raional Arad nu există și lipsuri serioase.

Acest comitet are o serie de lipsuri serioase în ceea ce privește problema îndrumării și controlului cercurilor. Legătura activiștilor organizației raionale cu terenul nu este suficient de strînsă. Această lipsă este dovedită prin fapte. Așa, de exemplu, biroul raional nu recomandă și nu repartizează întotdeauna materialul documentar științific și beletristic cel mai indicat față de specificul cercurilor. În afară de aceasta, biroul comitetului raional ia cunoștință despre rezultatul muncii cercurilor în problema popularizării metodelor sovietice numai prin rapoartele și notele informative expediate de birourile de cerc, nici de cum prin contact viu, permanent. De asemenea, biroul comitetului raional nu s-a gîndit să îndrumeze cercurile în organizarea unui schimb de experiență între cercurile cu specific asemănător, care aplică aceleași metode de muncă, sau între cele cu specific diferit.

Pentru a obține rezultate din ce în ce mai bune, este nevoie ca biroul organizației raionale Arad să-și intensifice munca, dînd o deosebită atenție activității cercurilor din cooperativele meșteșugărești, mai ales pe linia popularizării metodelor sovietice. În acest scop, comitetul trebuie să asigure o mai strînsă colaborare cu organizațiile de masă, sindicat, A.S.I.T., dînd astfel posibilitate cercurilor de a primi material tehnic documentar, de a cunoaște metodele cele mai înaintate, aplicate în domeniul respectiv de activitate.

O problemă care trebuie privită cu deosebită seriozitate este aceea a organizării și activizării centrelor de documentare științifică. Organizația raională și cea regională au datoria de a căuta materialele documentare privind cooperativele meșteșugărești, elaborate și de alte instituții și organizații, folosindu-le în activitatea cercurilor.

Pentru popularizarea cărții tehnice sovietice este de asemenea necesar ca organizația raională A.R.L.U.S. Arad să întreprindă acțiuni comune cu birourile tehnice din localitate, pentru ca oamenii muncii din sectorul cooperației meșteșugărești să cunoască cît mai bine bogata experiență sovietică.

Ion ROVENȚA

Profesiunea de agricultor

T. MALȚEV
șef de brigadă la colhozul „Zavetî Lenina", laureat al premiului Stalin

Cu mulți ani în urmă, curînd după înființarea colhozului din satul nostru, colhoznicii m-au ales șef de brigadă de cîmp și mi-au spus:

— Iată, Terentii Semionovici, noi îți încredințăm ce avem mai scump, temeiul vieții noastre — pămîntul. Îngrijește-l cu dragoste și sporește-te să-i zmulgi an de an recolte tot mai bogate!

Această sarcină ne-a dat-o partidul; el ne chiamă să sporim suprafețele însămînțate cu cereale, să strîngem an de an recolte de culturi agricole tot mai mari, să sporim îndeosebi recoltele de grîne.

Grînele sînt bogăția noastră. De ele e strîns legată bunăstarea oamenilor. Și este prin urmare o adevărată fericire să-ți închini viața întreagă cultivării grînelor, care sînt bogăția Patriei Sovietice.

Hotărăște-te să devii agricultor și ți se vor arăta frumusețea, poezia și spiritul creator al muncii cîmpului.

Plantele agricole sînt numite de savanți „fabrici în care se creează substanțe organice din substanțe neorganice, cu ajutorul energiei solare". Iar noi putem forța aceste fabrici să deservească conștiincios pe oameni numai dacă vom învăța să le conducem, subordonînd natura voinței noastre, voinței omenești.

Iată, de pildă, seceta. Toată lumea știe că recoltele n-au dușman mai mare ca seceta și, dacă ai spune că seceta poate ajuta recolta, nu te va crede nimeni, ba vei fi și luat în rîs. Dar ce e în fond seceta? Este un belșug de căldură. Și depinde cum întîmpină planta acest belșug, pentru ca el să-i fie spre pagubă sau spre folos.

Pentru ca seceta să fie biruită, trebuie mai întîi de toate ca în sol să fie acumulată umiditate suficientă, iar după ce e acumulată, să se și păstreze. Plantele au însă însușirea de a transporta umiditatea din sol. Astfel, mai de mult, pe cînd în colhozul nostru grîul (grîul de primăvară) se semăna prea devreme, prin luna mai planta secătuia apa din sol, iar de la începutul lunii iunie, cînd dă seceta, solul rămînea fără umiditate. De aceea, planta își încetinea creșterea și grăbea maturizarea, datorită belșugului de căldură. Cînd îi venea vremea să se coacă, planta era firavă și scundă. Noi am început să păstrăm umezeala, boronind pămîntul primăvara de vreme, apoi facem însămînțarea prin a doua jumătate a lunii mai și chiar spre sfîrșitul lunii. Pînă în luna iunie, firele de grîu nu ajung să absoarbă întreaga rezervă de umezeală. Iar cînd solul are destulă umezeală, belșugul de căldură îi este de un real folos. Desigur, se ivește acum alt pericol, pericolul ca adeseori semănăturile tîrzii să n-aibă timp să se coacă pînă dau gerurile. Dar am găsit soluție și acestui neajuns: am început să semănăm varietăți de grîu care se coc repede.

Astfel am răspuns noi ghicitoarei pe care ne-a pus-o natura, astfel am silit natura să slujească intereselor noastre.

Și multe astfel de ghicitori pun ogoarele colhoznice, numai că trebuie să le știi asculta.

Doar privitorului superficial i se pare că totul e otova în toate colhozurile și pe toate terenurile. În realitate, fiecare parcelă de pămînt are o anumită cantitate de precipitații, un regim propriu de temperatură, un relief specific etc. Și toate acestea au fără îndoială legătură cu recolta. Prin urmare, pentru a dirija recolta, trebuie să cunoști specificul fiecărei tarlale, condițiile ei climaterice în timpul iernii și în timpul verii.

Un larg teren de activitate se deschide în această privință în fața fiecărui colhoznic, îndeosebi a celor tineri. Instalați în colhoz un pluviometru și înregistrați cu precizie precipitațiile; luați sub controlul vostru 2—3 tarlale colhoznice și urmăriți unde crește și unde se coace grîul mai repede și unde, mai încet; unde sînt amenințate semănăturile de frig, brumă sau de primele geruri. Astfel, veți ajuta colhozul să scape de multe greutăți.

Fără îndoială că pentru a da răspunsuri precise la toate „de ce"-urile acestea, sînt necesare cunoștințe, și încă cunoștințe temeinice, dar începutul îl poate face și un școlar sau un ajutor de tractorist.

De pildă, eu am început munca mea de experimentare cu un lucru foarte simplu: cînd se secera o parcelă mică, am ales cele mai mari și mai grele boabe din varietatea de grîu obișnuit care crește pe locurile noastre. Am avut rezultate frumoase. Asta m-a înflăcărat și am început să experimentez pe parcela mea alte varietăți de grîu, neobișnuite pe la noi.

Am început apoi să mă ocup serios de crearea unor noi soiuri de grîu. Mi-am dat seama că nu aveam destule cunoștințe. M-am apucat să citesc broșuri, cărți de popularizare, apoi, cu vremea, am trecut la Dokuceaev și Miciurin. Iar cînd lucrările de experimentare din colhozul nostru au cîștigat mare avînt, am simțit nevoia de a studia filozofia marxistă, operele lui Marx, Engels, Lenin și Stalin. Învățînd mereu, am izbutit să trec de la simple experiențe la elaborarea unui nou sistem de prelucrare a solului. Pentru a aplica acest sistem, muncitorii stațiunii experimentale a colhozului nostru au avut nevoie nu numai de cunoștințe din domeniul agronomiei, ci și din al filozofiei, fizicii, chimiei și biologiei.

De exemplu, trebuia să arăm solul la adîncime de 40—50 cm. și în așa fel ca plugul să nu întoarcă stratul, să nu schimbe orizonturile solului, ci numai să fărîmițeze și să afîneze pămîntul. Pluguri care să corespundă acestor cerințe, industria noastră nu fabrica. A trebuit să le facem noi. Și cum le-am fi făcut fără mecanici pricepuți?

Astăzi, noul sistem pentru prelucrarea solului, elaborat de noi, e studiat de un grup întreg de savanți: de pedologi, agrochimiști, microbiologi, meteorologi, agrofizicieni, fiziologi.

Precum se vede, de cum începi să te ocupi serios de agricultură, viața însăși te îndeamnă să-ți completezi cunoștințele. Dar e nevoie în agricultură nu numai de cunoștințe, ci și de stăruință, energie, de necontenită căutare a tot ce e nou și de îndrăzneala de a lupta pentru ceea ce e nou.

Cei de o meserie cu mine, agricultorii, au de lucru necontenit cu natura, care îi pedosește pentru orice greșeală. Iată de ce noi trebuie să căutăm, să ne gîndim și să controlăm prin experimentări fiecare treză a științei.

În opera lui Viliams, care a luptat împotriva celor ce susțineau legea scăderii fertilității solului, există o teză pe care cei care își spun elevi ai lui Viliams o consideră indiscutabilă. Viliams spune că toate plantele anuale, atît cele de toamnă cît și cele de primăvară, atît gramineele cît și leguminoasele, nu pot nicidecum să acumuleze în sol substanțe organice și să creeze structura solului — care sînt elementele principale ale fertilității acestuia. Se credea că aceste elemente le pot determina numai ierburile perene. Ierburile agricole anuale, după Viliams, pot numai să distrugă substanțele organice și structura solului. Cei ce urmau orbește litera învățăturii lui Viliams se fereau astfel să samene cereale și se străduiau să samene ierburi perene pe suprafețe întinse, pretutindeni, chiar pe unde ele dădeau recolte neînsemnate și nu aduceau nici un cîștig economic.

Cercetările continue ne-au adus la concluzia că nu plantele anuale cauzează distrugerea elementelor fertilității solului, ci acea prelucrare a pămîntului care nu ține seamă de specificul naturii acestor plante. Nu plantele anuale, ci noi înșine distrugem fertilitatea solului, arîndu-l în fiecare an și neîngăduindu-i să acumuleze substanțele organice care sînt lăsate de plantele anuale sub formă de resturi de rădăcini ș.a.

Și iată că acum în colhozul nostru, „Zavetî Lenina", nu arăm terenul în fiecare an, ci la cîte 4—5 ani, fără a întoarce stratul. În ceilalți ani, noi prelucrăm pămîntul cu dezmiriștitoare cu discuri cu mare lățime de lucru, la adîncimea necesară depunerii semințelor. Astfel, economisim combustibil, stîrpim buruienile și, mai ales, strîngem recolte bogate și stabile. În anul 1953, an destul de secetos, am recoltat în medie cîte 20 de chintale de cereale la hectar.

Am vrut, prin aceste cîteva rînduri, să arăt îndeosebi tineretului că munca agricultorului, a cultivatorului de grîu, este frumoasă, nobilă și plină de căutări ale noului. Desigur, e o muncă destul de grea și obositoare. Agricultorul înoată deseori în noroi, nu doarme, dă piept cu gerul. Dar orice om care caută căi ușoare, se rătăcește pe drum, se pierde. Este pilduitor exemplul de eroism, de romantism al zecilor, sutelor de mii de tineri și tinere care au plecat să valorifice pămînturile înțelenite. Pe ei nu-i înspăimîntă greutățile. Pe ei îi chema un scop înălțător și nobil. Dar și în munca colhoznică de fiecare zi poți găsi romantism. Iar munca de experimentator în agricultură este, după părerea mea, o astfel de muncă îndrăzneață, eroică, romantică.

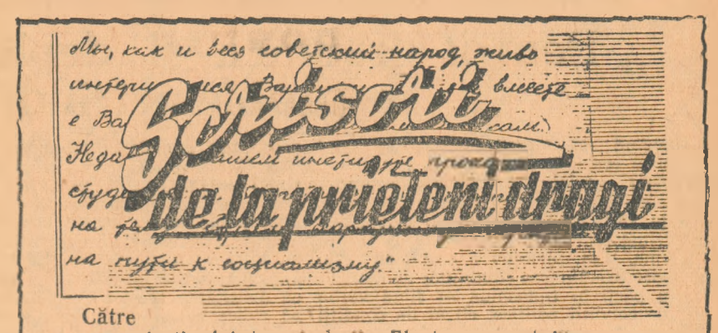

Către
colectivul întreprinderii „Electro-aparataj"
București

Dragi tovarăși!

Am primit scrisoarea dvs. din care am aflat cu bucurie despre importantele realizări pe care le-ați obținut în ultimii ani în dezvoltarea producției de aparate electrice de joasă tensiune.

Creșterea și perfecționarea sistematică a producției, minunatele inițiative creatoare ca cele ale lui Vasile Radu, Nicolae Georgescu, Vasile Sofronie și ale altor specialiști și muncitori din întreprinderea dvs. se pot manifesta numai într-o țară care a lichidat definitiv orînduirea capitalistă, a instaurat regimul de democrație populară și a pășit pe drumul construirii socialismului.

Vă urăm noi succese în munca rodnică pentru binele Patriei dvs., pentru întărirea păcii în lumea întreagă.

Uzina noastră, „Uralelectroaparataj", produce generatoare hidraulice, mari mașini electrice, redresoare cu mercur și diferite tipuri de întrerupătoare cu ulei pentru economia națională a țării noastre. Noi producem utilaj electric și pentru țările de democrație populară, ajutîndu-le să-și îndeplinească planurile cincinale, să înfăptuiască industrializarea.

Colectivul uzinei noastre a desfășurat larg întrecerea socialistă, a îndeplinit înainte de termen — la 5 decembrie, Ziua Constituției Sovietice — programul de producție pe anul 1953 și a fabricat diferite produse în valoare de mai multe milioane ruble peste prevederile planului anual.

Numai în ultimul an, personalul uzinei noastre a proiectat și a însușit producția a 16 tipuri de generatoare hidraulice de diferite puteri și 26 noi tipuri de mașini electrice mari. A fost creat un nou tip de redresor cu mercur, iar sporirea considerabilă a puterii lui a fost realizată fără mărirea importantă a greutății.

Noi acordăm o mare atenție indicilor calitativi. Productivitatea muncii a crescut în anul 1953 cu 10% în comparație cu anul precedent și cu 4% față de plan. Salariile muncitorilor au crescut cu 8%. Prețul de cost al produselor a scăzut cu 7,7%.

Aceste succese au fost obținute de noi datorită desfășurării pe scară largă a întrecerii socialiste care este, după cum a spus marele nostru conducător și învățător Vladimir Ilici Lenin — o metodă încercată de construire a comunismului. În întrecerea socialistă participă la noi 96% din numărul total de salariați ai uzinei. În anul trecut, peste 1300 de oameni au îndeplinit cîte două și mai multe norme anuale de producție, iar unii din fruntașii în întrecere au depășit normele anuale într-o proporție și mai mare.

Din inițiativa frezorului comsomolist Ivan Rîenkov, s-a desfășurat recent în uzina noastră întrecerea pentru sporirea producției obținute la fiecare mașină. În această întrecere participă sute de muncitori care, împreună cu inginerii, tehnologii și maiștrii, studiază atent metodele de prelucrare a pieselor, caută noi posibilități pentru ridicarea productivității muncii.

Desfășurînd întrecerea socialistă, colectivul nostru și-a luat angajamentul să mărească în anul 1954 producția globală și producția-marfă cu 20%, prin exploatarea mai rațională a utilajului în funcțiune și a suprafețelor de producție; să-și însușească fabricarea diferitelor noi produse, printre care și a utilajului electric pentru linia de transport a energiei electrice Kuibîșev-Moscova; să organizeze producția de obiecte de consum popular: mașini electrice de călcat, mașini electrice de spălat rufe, stabilizatori de tensiune; să economisească cel puțin 750 tone de metal. În prezent, muncitorii și funcționarii uzinei noastre muncesc cu rîvnă pentru îndeplinirea acestor angajamente.

O mare atenție se acordă în țara noastră ridicării nivelului de trai material al oamenilor muncii.

Pentru muncitorii și funcționarii uzinei noastre au fost construite în anul precedent cîteva imobile cu mai multe etaje, cu apartamente confortabile, și două cămine splendide.

În anul 1954 se vor construi pentru oamenii muncii din uzina noastră alte cîteva case cu mai multe etaje însumînd o suprafață de 8.000 metri pătrați.

Dragi tovarăși,

Sîntem convinși că folosind experiența Uniunii Sovietice, atît dvs. cît și întregul popor frate romîn, veți obține sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn noi succese în construirea socialismului în țara dvs.

În numele colectivului uzinei „Uralelectroaparataj"

Directorul uzinei, N. SCIUKIN
Organizatorul C.C. al P.C.U.S. din uzină, E. BAJENOV
Președintele comitetului de întreprindere, G. KRUGLOV
Secretarul comitetului de Comsomol, P. SIPROV

SVERDLOVSK.

Din învățămintele unui an de muncă

S-a încheiat încă un an în învățămîntul popular de limba rusă. După ținerea seminariilor recapitulative, în multe locuri profesorii, elevii, organizatorii cursurilor s-au întrunit pentru a analiza rezultatele activității desfășurate în decursul anului școlar, subliniind experiența pozitivă cîștigată, scoțînd în evidență laturile slabe ale muncii, spre care va trebui îndreptată atenția pe viitor.

La o asemenea ședință festivă, organizată recent în cadrul uzinelor „23 August" din Capitală, tov. Haralambie Alexandrina, responsabila cursurilor populare de limba rusă a prezentat o dare de seamă, făcînd bilanțul muncii pe tărîmul învățămîntului limbii ruse.

„Cunoașterea adîncă a vieții și experienței poporului sovietic, a spus vorbitoarea, constituie pentru colectivul uzinelor noastre un nesecat izvor de forță în lupta pentru îndeplinirea sarcinilor de răspîndire ce ne revin. Însușirea limbii ruse ne ajută să pătrundem mai adînc și cuprinzător bogăția realității sovietice, comorile culturii, științei și artei sovietice".

Subliniind dragostea cu care muncitorii și tehnicienii întreprinderii au frecventat cursurile populare, darea de seamă a arătat că în fiecare an, numărul elevilor a crescut, astfel că în anul școlar 1953/54 cele 24 de cursuri s-au încheiat cu 225 de absolvenți, în timp ce în anul școlar 1952/53 numărul absolvenților a fost numai de 100.

A fost subliniată sîrguința de care au dat dovadă unii elevi mai vîrstnici, care au reușit să țină pasul cu tineretul, obținînd calificative bune la seminarul recapitulativ de sfîrșit de an.

Printre fruntașii la învățătură, au fost citați tovarășii: Alesteanu Elena de la secția motoare, Angelescu Ion de la forjă, Trandafirescu Petre de la întreținerea electrică, Cherciu Alexandrina de la laborator, Drăgan Maria, din comitetul sindical ș.a.

Succesele obținute în învățămîntul popular de limba rusă sînt în bună parte și un rezultat al muncii organizatorice desfășurate de activiștii comitetului și ai cercurilor A.R.L.U.S. din uzină. Darea de seamă a relevat interesul cu care președinții cercurilor de la secțiile aparataj, mecanică, tîmplărie, ș.a. s-au ocupat de asigurarea condițiilor necesare bunei funcționări a cursurilor. În antrenarea elevilor la curs, în sprijinirea celor rămași în urmă, au adus o contribuție însemnată responsabilii unor cursuri ca: Grigoriu Alexandrina, Costache Dumitru ș.a.

O atenție deosebită au acordat organizatorii cursurilor de la uzinele „23 August", problemei procesului de învățămînt. Pe această linie, au fost inițiate o serie de acțiuni care au contribuit la îmbunătățirea metodelor de predare folosite de profesori. Ca absolventă a institutului pedagogic „Maksim Gorki", tov. Haralambie Alexandrina a adus un serios aport în această privință, ținînd lecții model, la care asistau și profesorii cursurilor, ajutîndu-i să-și îmbogățească experiența metodică. A fost prețioasă și inițiativa participării elevilor de la cursurile de ciclul II și III la lecțiile cursurilor de ciclul I, care au adus sugestii în privința procesului de învățămînt.

Arătînd necesitatea dezvoltării în anul viitor a experienței pozitive acumulate, darea de seamă a subliniat în același timp că vor trebui depuse eforturi serioase pentru lichidarea lipsurilor manifestate în acest an școlar, mai ales în domeniul asigurării frecvenței regulate la cursuri.

„Nu trebuie să uităm, a spus tov. Haralambie, că o serie de elevi, care s-au înscris cu dragoste la cursuri nu au putut participa cu regularitate la lecții, tocmai pentru că noi nu am reușit să cerem suficient sprijin din partea celorlalte organizații de masă. S-a întîmplat de multe ori ca ședințele grupelor sindicale, consfătuirile de producție, sau alte acțiuni să fie programate în orele stabilite pentru lecțiile de limba rusă, ceea ce a stingherit activitatea cursurilor".

Învățînd din aceste lipsuri comitetul A.R.L.U.S. și-a propus să desfășoare pe viitor o intensă activitate organizatorică și de agitație, să realizeze o strînsă colaborare cu organizațiile de masă, să ceară în mai mare măsură sprijinul comitetului de partid și al conducerii întreprinderii. Comitetul A.R.L.U.S. a chemat pe toți absolvenții cursurilor să devină activi popularizatori ai cursurilor populare de limba rusă, astfel ca în anul viitor, să fie cuprinși în învățămîntul limbii ruse tot mai mulți oameni ai muncii din uzinele „23 August".

M. COSMETATOS

Programul Casei Prieteniei Romîno-Sovietice

18—24 iunie 1954

VINERI, ora 19,30: **Cu prilejul împlinirii a 18 ani de la moartea marelui scriitor sovietic A. M. Gorki, scriitorul Aurel BARANGA va vorbi despre viața și opera lui Gorki, după care va rula filmul „Universitățile mele".**

SÎMBĂTĂ, ora 19,30: Sonia CLUCERU, **artistă a poporului, va ține conferința: „I. M. Moskvin, eminent reprezentant al teatrului rus, artist al poporului din U.R.S.S.". Va rula apoi filmul „Arta actorului".**

DUMINICĂ, orele 10,30: **Program pentru cei mici alcătuit din cîntece, dansuri și recitări. În aceeași zi, la ora 20.00, concert de muzică ușoară sovietică, prezentat de orchestra de muzică ușoară dirijată de Ido KAHANE.**

MARȚI, ora 19,30: **Prof.** Constantin DISESCU **va prezenta cartea „Transformarea planetei" de M. Ilin.**

MIERCURI, ora 19,30: Ștefan IOAN, **director la studioul de filme „București" va vorbi despre „Patriotismul oamenilor sovietici oglindit în filmele sovietice".**

JOI, ora 19,30: **Jurnal de actualități sovietice.**

Manifestările vor avea loc la Parcul Casei Prieteniei Romîno-Sovietice din str. Dr. Staicovici Nr. 44

Concursul DE CREAȚIE POPULARĂ

În pregătirea și desfășurarea în cît mai bune condiții a concursului de creație populară pe tema: „Prietenia romîno-sovietică", organizațiile A.R.L.U.S. au început o vie activitate.

Astfel, în toate centrele de regiuni și raioane s-au format comisii pentru organizarea concursului, în cadrul cărora fiecărui membru îi revine o sarcină concretă. Din rîndul membrilor comisiilor regionale, la Craiova, Bîrlad, Ploești, Cluj și altele s-a alcătuit un birou operativ care controlează activitatea depusă de comisie pentru buna organizare a concursului.

Ca să se asigure o competentă apreciere a lucrărilor prezentate, pe lîngă comisia regională din Cluj funcționează trei colective formate din specialiști pentru cele trei ramuri de creație populară ale concursului: artă plastică, muzică și lucrări literare.

Comisiile raionale au trecut la alcătuirea comisiilor în întreprinderi, instituții gospodării agricole de stat și colective, S.M.T., școli, sate etc. Unele dintre aceste comisii ca, de pildă, cele din Arad de la Depoul de locomotive C.F.R., uzinele „30 Decembrie", „Tricoul roșu" cooperativa „Voința", sau din comunele Mălusteni, Cîrja Reghiu, Bradu din regiunea Bîrlad, depun o activitate intensă pentru ca să asigure condiții optime desfășurării concursului de creație populară.

★

Concursul a stîrnit un ecou puternic în masele oamenilor muncii din țara noastră. Tema concursului — prietenia romîno-sovietică, scumpă poporului nostru, a trezit dorința maselor largi de oameni ai muncii de a-și exprima pe calea artei aceste simțăminte nobile.

Numeroase vești sosite la redacție vorbesc despre participarea largă a oamenilor muncii la acest concurs.

Sentimente de dragoste fierbinte pentru Uniunea Sovietică, de prietenie nezdruncinată care ne leagă de marea noastră vecină, exprimă lucrările literare — poezii și schițe — pe care le pregătesc pentru concurs un grup de elevi de la liceul din Roșiorii de Vede și de la școala din Popești-Leordeni.

Un subiect asemănător îl au și textele celor trei cîntece compuse cu acest prilej de tov. Florea Iaurum, funcționar la Banca de Stat din Roșiorii de Vede.

★

Cu prilejul concursului, mîinile dibace ale țărancelor muncitoare din raionul Drăgănești și Criș împînză în țesături meșteșugite, viu colorate, din lînă și bumbac, motive naționale specifice regiunilor respective.

Și muncitoarele de la uzinele „30 Decembrie" din Arad se prezintă la concurs cu țesături armonios colorate.

Cu migală și grijă se apleacă lucrătoarele de la cooperativa de producție meșteșugărească „Borangicul" din București asupra țesăturilor de mătase pe care le pregătesc pentru concurs: material pentru fote din mătase artificială, baticuri de mătase naturală, cordoane din viscoză cu motive românești și altele. Ele vor ca țesăturile pe care le prezintă la concurs să fie mai frumoase și mai bune ca oricînd.

Cooperativa „Artex" din Arad produce pentru concurs variate broderii și cusături naționale.

★

Mulți colectiviști din comuna Horia, regiunea Arad, iau parte la concurs. Ei pregătesc tot felul de obiecte sculptate în lemn, țesături, broderii ș.a. Sotii Ioan și Elena Ardeleanu lucrează sculpturi în os, picturi în acuarelă și o traistă după modelul specific regiunii, țesută în lînă de diferite culori.

Răspîndim experiența fruntașilor

Serafima KOTOVA
șefă de brigadă la Filatura de lînă „KALININ"

N-am să uit niciodată zilele petrecute la Kremlin, la al XII-lea congres al Comsomolului. Imi va rămîne toată viața în fața ochilor ce am văzut în prima zi a congresului: turnurile și zidurile Kremlinului scăldați în soare, sălile luminate ale palatului, apariția la congres a conducătorilor partidului și guvernului.

Salutul C. C. al P.C.U.S. mi-a rămas adînc în suflet. Am ascultat cu emoție chemarea pe care ne-o adresa partidul de a ne concentra atenția îndeosebi asupra dezvoltării continui a industriei socialiste, asupra realizării programului de avînt vertiginos al agriculturii și asupra producției de obiecte de larg consum. Partidul ne învață că condiția principală și hotărîtoare a acestui avînt este creșterea productivității muncii. Și noi, prin urmare, trebuie să ne îmbunătățim neîncetat munca, să dăm cît mai multe produse, îmbunătățind mereu calitatea.

Ascultîndu-i pe vorbitori, mă gîndeam cît de important e să învățăm unul de la altul și să răspîndim experiența fruntașilor, pentru a ușura și grăbi îndeplinirea sarcinilor noastre ale tuturor.

Cum stau lucrurile în această privință la fabrica noastră?

În brigada mea, sînt 11 filatoare. Sîntem prietene și ni-e într-adevăr dragă munca. Cîteva fete s-au calificat la școala de pe lîngă fabrică. Altele au învățat meseria în secție. Ne străduim să lucrăm în așa fel încît să nu rămînem una în urma celeilalte.

Unele, desigur, deprind meseria mai ușor, iar altele mai greu. Noi ne-am hotărît să ne ajutăm una pe alta, ca să folosim cele mai bune metode de muncă.

Iată un exemplu. Pentru ridicarea a 200 de canete, unei muncitoare îi trebuiau cam două minute. Însă Lidia Viktorova a izbutit să execute această operație de două ori mai repede. Ea a arătat celorlalte fete cum lucrează, iar ele și-au însușit metoda Lidiei; durata de staționare a mașinilor în timpul ridicării canetelor s-a redus astfel mult. Tot așa, am redus și durata înodării firelor rupte și a altor operații. Specialiștii ne-au ajutat să lichidăm defecțiunile de la mașini, să înlocuim piesele uzate, să realizăm o excelentă stare de funcționare a utilajului și, drept urmare, am izbutit să sporim viteza cilindrului din față de la 177 la 188 ture pe minut. Toate acestea au dus la o creștere bruscă a producției de fire.

E regretabil că nu se întîmplă așa întotdeauna. Se mai întîmplă ca în unele întreprinderi o acțiune bună, inițiată de o brigadă sau de un sector oarecare, să nu ajungă la cunoștința tuturor. Sînt destule cazuri, cînd, să zicem, o brigadă pornește să lucreze tot mai bine și mai bine, iar brigada de alături lucrează după sistem vechi.

O astfel de situație este anormală. Pentru noi toți, trebuie să fie lege ca fiecare să-și desăvîrșească măiestria și fiecare să-l învețe pe vecinul său mai puțin experimentat.

Răspîndind sistematic experiența înaintată, brigada noastră a dat în două luni și jumătate 5.720 kilograme de fire peste plan. Din firele acestea, se pot fabrica 14.305 metri de stofă și să se confecționeze 5.000 de costume. Aproape toate firele sînt de calitatea întîia. Fabrica de confecții din Kunțevsk, care se aprovizionează de la noi, nu va fi desigur nemulțumită. Au obținut succese frumoase și alte brigăzi din secția noastră — brigăzile conduse de Zinaida Izotova, de Aleksandra Dedova, de Valentina Abramova ș.a.

În toamna trecută, ne-am angajat să dăm lunar 715 kg. fire peste plan. Brigada noastră dă acum mai mult de 2.000 de kilograme de fire peste prevederile planului de producție. Asta se datorează bunei desfășurări a întrecerii socialiste, faptului că am găsit și am folosit rezervele interne de creștere a productivității muncii.

Experiența noastră a fost însușită de alte brigăzi. Astăzi, secția de filat produce zilnic cu 2 tone de fire de lînă mai mult decît înainte.

Serafima Kotova (în dreapta) predînd schimbul Tamarei Stepaniușkina.

Dar asta nu e o limită a productivității muncii.

Sîntem de părere că secția noastră va putea spori curînd productivitatea muncii cu încă cel puțin 3%. Brigada noastră va spori producția de fire a fiecărei mașini cu vreo 2—3 kilograme pe zi.

Cum vom proceda?

Secția noastră a primit fuse noi, rapide. Se și iau măsuri ca să se sporească puterea motoarelor și să se schimbe tobele, pentru a se realiza viteze mai înalte. Dar munca la viteze mari cere mîini pricepute. Noi toate trebuie să învățăm fără întîrziere să muncim cu noul utilaj și să-i smulgem tot ce poate el da. În acest scop, organizăm acum învățămîntul tehnic și ne străduim să studiem temeinic experiența filatoarelor dintr-o secție în care funcționează noul utilaj. Noi trebuie să ne ajutăm tovarășii să-și ridice necontenit calificarea, deoarece de aceasta depinde creșterea productivității muncii.

Realizarea unei înalte productivități a muncii, îmbunătățirea calității producției, reducerea prețului de cost — iată obiectivul cel mai important, pentru atingerea căruia luptăm noi acum.

Pentru grabnica și deplina reglementare a problemei indochineze

Năzuind să contribuie la o cît mai grabnică restabilire a păcii în Indochina, delegația sovietică a propus discutarea problemei reglementării chestiunilor politice în Indochina paralel cu discutarea problemelor militare. In cuvîntarea sa din 10 iunie, V.M. Molotov a arătat că este necesară examinarea condițiilor de restabilire a păcii în Indochina — fiind vorba atît de condiții politice, cît și de condiții militare. Aceasta cu scopul ca încetarea operațiunilor militare să nu se transforme într-un armistițiu de scurtă durată, după care acțiunile militare să se desfășoare pe o scară și mai mare, cu o și mai puternică intensitate.

Prezentînd aceste propuneri, delegația sovietică a dovedit, încă odată, năzuința sa spre adoptarea unor asemenea hotăriri luate de comun acord, care să fie acceptabile pentru toți participanții la conferință. O înțelegere realizată pe baza acestor propuneri, îndreptată spre reglementarea problemelor nerezolvate, corespunde intereselor securității generale și ea ar contribui la consolidarea păcii și colaborării între popoare. Dar, atît reprezentanții americani, cît și anumiți delegați vesteuropeni care urmează cu slugărnicie delegația Statelor Unite au întîmpinat fără prea mult entuziasm propunerile sovietice. Declarațiile făcute, în cadrul conferinței de la Geneva, de către delegații S.U.A. și Franței, au dovedit că realizarea unei înțelegeri în aceste probleme, de o asemenea însemnătate pentru cauza păcii, nu intră în planurile lor. Ei au încercat, folosindu se de orice prilej, să ocolească discutarea acestor propuneri, încercînd să ridice noi și noi piedici în calea reglementării problemelor litigioase ale Asiei. După cum dovedesc faptele, S.U.A. încearcă să obțină un răgaz pentru a relua apoi, cu și mai mare amploare războiul din Indochina.

In acest sens trebuie să amintim declarația făcută de Dulles, secretarul de stat al S.U.A., în „Consiliul Afacerilor Internaționale" de la Los Angeles, declarație în care el a confirmat încă o dată că S.U.A. sînt gata la o imixtiune directă în războiul din Indochina. Pentru a îndepărta o eventuală acuzare adusă Statelor Unite de a fi agresoare, Dulles a pus anumite „condiții" pentru o asemenea imixtiune. Printre aceste condiții trebuie să fie, potrivit spuselor lui Dulles, „garanții în ceea ce privește faptul că Franța nu va pleca de pe cîmpul de bătaie, atît timp cît bătălia nu va fi cîștigată", un apel oficial adresat Statelor Unite de către autoritățile franceze precum și „aprobarea" acțiunii S.U.A. de către O.N.U. Intr-un cuvînt, din declarația lui Dulles rezultă că Statele Unite sînt gata să intervină, problema constînd doar în găsirea formei corespunzătoare de mascare a acestei intervenții, formă care să înșele opinia publică mondială în privința adevăratului caracter al politicii cercurilor conducătoare ale Statelor Unite în Asia de sud-est.

Rezolvarea problemelor asiatice pe calea compromisei politici „de pe poziții de forță" este dinainte sortită eșecului. Rezolvarea acestor probleme depinde de măsura în care toți participanții la conferința de la Geneva sînt gata să adopte hotăriri de comun acord, hotăriri care să corespundă principiilor de libertate și independență ale popoarelor Coreei și Indochinei.

Iată de ce eforturile Uniunii Sovietice, ale Republicii Populare Chineze, Republicii Populare Democrate Coreene și Republicii Democrate Vietnam de a găsi căile și mijloacele pentru adoptarea unor hotăriri de comun acord, cu privire la reglementarea pașnică a problemelor coreeană și indochineză, sînt spriiinite de toate popoarele Asiei și de cercurile largi ale opiniei publice din toate țările lumii. Criza guvernamentală începută zilele trecute în Franța, reflectă nemulțumirea profundă a poporului francez față de politica guvernului Laniel-Bidault în problema indochineză.

Rezultatele tratativelor de la Geneva, tratative ce durează de mai bine de o lună și jumătate, dovedesc că, din pricina acțiunilor întreprinse de cercurile agresive internaționale se ridică însemnate obstacole în calea reglementării pașnice a problemelor asiatice. Totodată, conferința a dovedit că metoda tratativelor între țările interesate este o cale sigură pentru rezolvarea cu succes a problemelor internaționale litigioase. De partea reprezentanților Uniunii Sovietice, Republicii Populare Chineze, Republicii Populare Democrate Coreene și Republicii Democrate Vietnam, care tind spre găsirea căilor rezolvării pașnice a problemelor litigioase și nerezolvate, se află toți cei care sînt interesați în reglementarea cît mai grabnică și deplină a problemelor asiatice, în destinderea încordării din relațiile internaționale, în consolidarea păcii și în asigurarea securității popoarelor.

(Din „Izvestia")

Bao Dai a schimbat orientarea: de la șampanie franțuzească la whisky american

Desen de I. GANF

Anglia și securitatea colectivă în Europa

Știrile sosite din Anglia, dovedesc că propunerile sovietice privind crearea unui sistem activ al securității colective în Europa se bucură de un sprijin tot mai mare din partea păturilor largi ale opiniei publice britanice.

Proiectul sovietic al bazelor Tratatului general european cu privire la securitatea colectivă în Europa, proiect prezentat după cum se știe, în cadrul conferinței de la Berlin a miniștrilor afacerilor externe, este discutat pe larg de partidele și organizațiile democratice din Anglia. Muncitorii și funcționarii, luptători pentru pace, care duc pe umerii lor toată povara cursei înarmărilor și a „războiului rece", se rostesc cu hotărîre pentru traducerea în fapt a ideii securității colective generale europene.

Ținînd seama de starea de spirit a organizațiilor largi ale partidului laburist și ale trade-unionurilor, numeroase personalități marcante ale partidului laburist au apreciat pozitiv propunerile sovietice, cerînd ca guvernul să examineze cu toată seriozitatea problema creării unui sistem al securității colective în Europa. Deputații laburiști au interpelat în repetate rînduri guvernul în această problemă.

Propunerea sovietică stîrnește un interes tot mai pronunțat, chiar și în anumite cercuri ale partidului conservator, care se află la putere. Presa a relevat că atitudinea negativă a guvernului englez față de propunerile sovietice a fost criticată în ședința închisă a așa numitului „Comitet al anului 1922" — organizație influentă ce reunește pe deputații conservatori.

Mișcarea crescîndă în favoarea creării unui sistem general european al securității colective stîrnește, bineînțeles, o seriboasă neliniște în acele cercuri engleze care pun nădejdi în reînarmarea Germaniei, în crearea așa numitei „comunități defensive europene". Numai așa se poate explica trecerea sub tăcere sau denaturarea cu bună știință a esenței propunerilor sovietice de către presa burgheză britanică.

Poporul englez este profund interesat în menținerea păcii. Războiul trecut a semănat ruine nu numai la Londra, Coventry și Sheffield. El s-a întipărit adînc în conștiința maselor populare, care au avut de îndurat barbarele bombardamente ale aviației hitleriste, durerea pierderii celor dragi și apropiați. Un nou război ar aduce Angliei distrugeri de neînchipuit.

Proiectul sovietic al Tratatului general european cu privire la securitatea colectivă în Europa răspunde întru totul năzuințelor de pace ale poporului englez.

Acest tratat prevede ca statele participante să-și ia obligația să evite atacarea unui alt stat, să nu recurgă la amenințarea cu forța, să rezolve pe cale pașnică toate litigiile care ar putea lua naștere între ele. Un atac armat în Europa împotriva unuia sau mai multor participanți la tratat va fi privit ca un atac îndreptat împotriva tuturor participanților și fiecare stat semnatar al tratatului va ajuta victimele agresiunii prin toate mijloacele, inclusiv prin utilizarea forței armate. Aceasta în scopul asigurării păcii și securității internaționale. Criticii englezi ai propunerii sovietice numesc fără nici un temei — și aceasta, din lipsa unor alte argumente mai serioase — sistemul general european al securității colective ca fiind o „iluzie", menită să creeze, chipurile, doar o „aparență de securitate". Dar, fiecare om cu judecată sănătoasă înțelege că ajutorul acordat prin toate mijloacele accesibile victimelor agresiunii, inclusiv utilizarea forței armate, ajutor prevăzut de proiectul Tratatului general european, nu poate fi calificat drept „iluzoriu". Acest calificativ a fost necesar adversarilor securității colective în Europa pentru a da cît de cît o justificare sprijinului acordat de ei „comunității defensive europene".

In cele mai diferite pături ale poporului englez pătrunde convingerea că, sub masca „armatei europene", este refăcut militarismul german, sînt repuse pe picioare forțele care au dezlănțuit în Europa două războaie sîngeroase într-un răstimp de numai 40 de ani. Iată de ce politica orientată spre reînarmarea Germaniei are de întîmpinat nu întîmplător o hotărîtă rezistență a maselor populare din Anglia. La conferințele anuale ale sindicatelor, conferințe ce se desfășoară în clipa de față, sînt adoptate în unanimitate rezoluții de protest împotriva reînarmării Germaniei occidentale. O asemenea rezoluție a fost adoptată de congresul Uniunii cooperatiste, care numără 11.000.000 de membri.

Se știe că, în cadrul discutării problemei reînarmării Germaniei, în ședința din luna februarie a anului în curs a fracțiunii parlamentare laburiste, aproape jumătate dintre deputații laburiști s-au pronunțat împotriva tentativelor lui Attlee și Morrison de a impune partidului o politică de sprijinire a reînarmării Germaniei. Acești deputați au refuzat să voteze pentru rezoluția propusă. In fapt, aproape întreg partidul se rostește împotriva politicii de reînviere a militarismului german, politică ce contravine intereselor naționale ale Angliei.

Reflectînd neliniștea cercurilor conservatoare, ziarul „Evening Standard" scrie că limitele „comunității europene" „vor duce doar la aceea că germanii vor avea posibilitatea să arunce întreaga comunitate într-un război început din propria lor inițiativă și la propria lor alegere".

In legătură cu aceasta este explicabil interesul manifestat de opinia publică engleză pentru Tratatul general european cu privire la securitatea colectivă. Contrar politicii de reînarmare a Germaniei și de creare a unor grupări militare opuse între ele, proiectul Tratatului general european cu privire la securitatea colectivă pleacă de la premiza că potențialul militar și resursele umane ale Germaniei nu vor fi, în nici un caz, utilizate împotriva nici unui stat și nici unui grup de state. Eforturile poporului german, alături de celelalte popoare europene, vor fi îndreptate spre asigurarea securității în Europa.

Păturile largi ale poporului englez văd că politica înghebării în Europa a unei grupări militare agresive, în frunte cu revanșarzii vestgermani, este o **politică americană**, care corespunde doar intereselor unui pumn restrîns de miliardari de peste ocean. Cercurile agresive ale Statelor Unite tind să împingă popoarele europene la un conflict între ele, asigurîndu-și astfel dominația asupra Europei.

Politica pe de-a-ntregul anti-europeană dusă de S.U.A., este evident în contradicție cu interesele naționale ale Angliei, ale Franței și ale tuturor celorlalte țări europene, independent de sistemul lor social.

Pentru Anglia această politică are ca rezultat direct reducerea „mîndrului Albion" din trecut la rolul de „partener minor" al S.U.A. In Anglia, oamenii se întreabă adesea: dacă înaintea celui de al doilea război mondial, ducînd o politică independentă, Anglia nu a putut să se apere de agresiunea hitleristă, atunci ce va putea face ea astăzi, cînd militarismul german are drept protector pe „aliatul" Angliei, de care aceasta din urmă depinde?

In măsura în care se intensifică aservirea economică a Angliei de către S.U.A., în legătură cu accentuarea rapidă a concurenței pe piața mondială capitalistă, Anglia simte tot mai mult nevoia restabilirii și dezvoltării unor relații economice normale cu toate țările. Cercurile politice și de afaceri din Anglia înțeleg că crearea sistemului general european al securității colective ar deschide **calea spre stabilirea unor relații economice normale** în Europa și în alte părți ale globului.

Manifestînd un interes crescînd față de propunerile sovietice cu privire la crearea unui sistem al securității colective în Europa, opinia publică engleză nu poate să-și ascundă serioasa neliniște care o stăpînește în legătură cu poziția adoptată de cercurile conducătoare ale Angliei în această problemă de însemnătate vitală.

Opinia publică engleză poate să-și explice refuzul cercurilor agresive ale S.U.A. de a accepta propunerea sovietică cu privire la crearea unui sistem general european al securității colective. Politica americană nu are nimic comun cu interesele securității în Europa. In schimb, însă, obiecțiunile ridicate de cercurile conducătoare engleze împotriva acestor propuneri stîrnesc desigur mirarea englezilor. Interesele vitale ale Angliei cer înfăptuirea unei securități colective trainice și active în Europa. Istoria a dovedit că lipsa unui asemenea sistem a avut grele repercusiuni pentru Anglia. Propunerile sovietice cu privire la securitatea colectivă în Europa creează baze reale pentru o pace trainică, pentru colaborarea dintre popoarele europene și duc, totodată, la întărirea păcii pe întregul glob pămîntesc.

(Extrase din articolul apărut în „Pravda")

=NOTE=

Dl. Pleven la vînătoare de anonimi

In editura pariziană Hachette a apărut recent o carte sub titlul „Adevărul despre armata europeană". Aflînd despre aceasta, ministrul francez al apărării, Pleven, socoti necesar să ia de urgență „măsuri excepționale". Proprietarilor de librării și chioșcuri li s-a ordonat să sisteze vînzarea acestei cărți și să restituie editurii exemplarele primite. Ei au fost chiar amenințați că dacă nu se vor conforma acestei dispoziții vor fi pedepsiți.

Dl. Pleven și-a cîștigat faima de a fi „devotat cu trup și suflet" ideii „comunității defensive europene". Chiar și titlul — „Adevărul despre armata europeană" — explică de ce cartea a trezit o atenție atît de mare din partea funcționarilor din Ministerul apărării a cărui conducere o avea Pleven în cadrul guvernului Laniel, recent răsturnat de la putere. Nu este un secret că acest guvern falit se străduia în fel și chip să ascundă poporului francez adevărul despre politica lui „europeană". Or, ministrul avea și motive speciale în ceea ce privește cartea interzisă. Pe copertă, în locul numelui autorului, figurează doar trei steluțe. Dar „în spatele acestor trei steluțe se ascund (din motive lesne de înțeles) cîțiva ofițeri superiori printre care este cel puțin un general" — scrie ziarul „L'Humanité Dimanche". Necunoscutul general, continuă ziarul, creează multe griji lui Pleven care a pornit la vînătoare de anonimi cu ajutorul instanțelor speciale ce-i erau subordonate. Cartea prezintă o analiză temeinică a tratatului cu privire la „comunitatea defensivă europeană". Autorii ei ajung la concluzia că de planurile de creare a „armatei europene" a fost nevoie doar pentru „a camufla reînarmarea Germaniei".

Tinerii francezi chemați în „armata europeană" — se spune în carte — vor trebui să rupă orice legătură cu patria lor: „Cu ce drept vor să răpească cetățeanului francez naționalitatea lui?" — se exprimă cu mînie autorii. In caz că faimoasa „comunitate" va fi creată, avertizează ei, căpeteniile acesteia vor putea dispune după bunul lor plac nu numai de militarii activi, ci și de toți francezii.

Tratatul cu privire la „comunitatea defensivă europeană" — se subliniază în carte — contrazice constituția franceză și principiile suveranității naționale a Franței. Autorii scriu despre perspectivele pe care le oferă acest tratat: „Reînvierea puterii militare a Germaniei nu este îngrădită de loc. In fața ei se deschid perspectivele foarte precise ale hegemoniei în cadrul comunității. In acest fel, apărarea Europei nu este pusă la punct, viitorul ei politic se prezintă nebulos și este primejduit. Cît privește Franța — lipsită de drepturile ei de națiune liberă, transformată într-un stat subordonat și dependent hotărîrilor luate peste hotare — ea va trebui să muncească intens în paguba propriilor ei interese înainte de a dispare complet de pe arena istorică".

Hotărît — scriu în încheiere ofițerii francezi — armata franceză și Franța merită o soartă mai bună!

Cartea „Adevărul despre armata europeană" constituie o nouă dovadă a opoziției dîrze de care se lovesc planurile de creare a „comunității europene" în diferitele pături ale populației Franței, inclusiv în rîndurile unei părți considerabile a ofițerimii franceze.

Poveste cu o pălărie și un yacht

Redacția ziarului „New York Post" acordă un deosebit interes pălăriilor de damă. Rodul serios al studierii științifice și profunde a problemei pălăriei a fost articolul intitulat: „Oare îi va plăcea pălăria mea?" — publicat în coloanele ziarului. „Iată o întrebare care frămîntă din totdeauna pe femei" — adaugă ziarul, în subtitlu.

O altă manifestare a cercetărilor redacției în acest domeniu a fost ancheta întreprinsă de un reporter al ziarului „New York Post". El a pus unui număr de cinci femei următoarea întrebare: „Missis Vanderbilt și-a cumpărat o pălărie cu 4 dolari și 95 cenți. Ce preț au pălăriile pe care le purtați dvs?" Ancheta a stabilit următorul lucru de neplin autentic: prețul pălăriilor purtate de femei variază de la 2—10 și uneori chiar 15 dolari.

Ancheta a fost întreprinsă cu unicul scop de a dovedi că milionarii sînt departe de a se îmbogăți prin exploatarea muncitorilor. Nu! Ei economisesc pur și simplu dolar cu dolar din pălării, de pe urma faptului, de pildă, că renunță la garderobă cînd prinzese cu prietenii la restaurant. Făcînd economii în acest fel, femeia se poate îmbogăți grozav. Cum să nu! Doar numai de pe urma pălăriilor ea va reuși să economisească, în răstimp de un veac, 100 dolari în cap!

Totuși, după cîte se știe, missis Vanderbilt nu s-a îmbogățit deloc de pe urma faptului că a făcut economie la pălării. Ea s-a mărîtat, pur și simplu, cu mister Vanderbilt care, la rîndul său, s-a îmbogățit fiind fiul unui alt mister Vanderbilt.

Fără îndoială că, toată această poveste cu missis Vanderbilt și cu pălăria ei în valoare de 4 dolari și 95 cenți — este o ideie reușită și rentabilă a cunoscătorului în materie de pălării de la ziarul „New York Post".

Or, pentru a duce pînă la capăt problema pălăriilor, sîntem ispitiți să propunem reporterului sus menționat, pentru o nouă anchetă, următoarea întrebare: „Missis Vanderbilt și-a cumpărat un yacht în sumă de 125.000 dolari. Cu ce preț ați cumpărat yachtul dvs.?"

Acum, închipuiți-vă că missis Vanderbilt se plimbă pe coverta yachtului în valoare de 125.000 dolari purtînd pălăria care nu a costat-o decît 4 dolari și 95 cenți. Interesant!

Dar și mai interesante ar fi reflecțiile făcute de echipajul yachtului — nu-i așa?

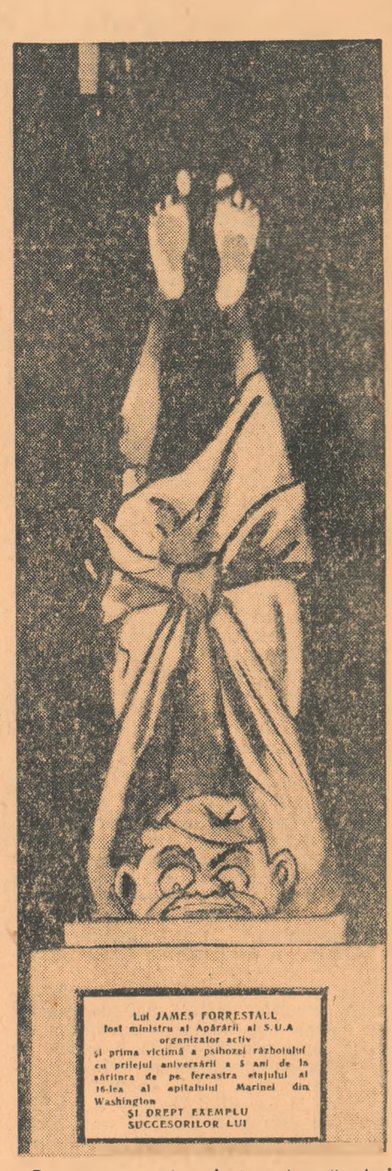

Propunem acest proiect pentru că admiratorii americani ai lui Forrestall n-au ales încă nici una din variantele monumentului proiectat de ei.

(Din „KROKODIL")

Christos pus sub urmărire

După cum recunoaște un senator american, pe nume Mike Monroni, în America sînt actualmente „puține legi și mulți mccarthy", ceea ce contribuie, în mare măsură, ca „loialitatea" cetățenilor americani să fie determinată, ca să spunem așa, de culoarea lor politică.

Firește, agenții lui McCarthy sînt departe de a determina această „loialitate" cu ajutorul hîrtiei de turnesol. Ei folosesc mijloace străine de chimie — și anume: de la martori falși, la amenințarea cu scaunul electric.

Americanii etichetați ca fiind de culoare „roșie, trandafirie sau roz deschis" sînt izgoniți din instituțiile de stat și științifice, din institutele de învățămînt, din studiourî cinematografice și edituri. Potrivit calculelor modeste ale profesorului Emmerson de la universitatea din Yale, în S.U.A. au fost supuși, pînă în prezent, verificării „loialității" 10 milioane de persoane.

Cît de departe s-a întins această boală originală a fobiei culorilor se poate judeca după următorul fapt: Ziarul „Exemplar", care apare la Los-Angeles relatează că, în goana după „comuniști", huliganii lui McCarthy au reușit să descopere „aluzii la legăturile cu roșii" pînă și în... „Noul Testament".

După cum scrie ziarul american „Ford facts", actualmente în S.U.A. „nu este greu de creat un nou luda care să facă dovada că însuși Isus Christos a fost membru al partidului comunist".

Pentru wolfram, cositor și alte materii prime

Credem că întrebarea „Cine trăiește bine în S.U.A." este limpede pentru toți americanii — și cu atît mai mult pentru stăpînii revistei „United States News and World Report", excelent informați asupra „modului de viață american". Totuși, ei au publicat, în ajunul conferinței de la Geneva, un articol redacțional sub titlul provocator: „Cine trăiește mai bine după începerea războiului în Coreea?" Așa cum se afirmă în articol, cel mai bine trăiesc americanii simpli, întrucît „puterea de cumpărare a mai mult de jumătate din totalul muncitorilor din țară a crescut în comparație cu perioada dinainte de războiul din Coreea". Mai mult: statisticienii ziarelor afirmă, fără pic de sfială, că „salariul multor muncitori din uzine și al unei serii de alte categorii crește într-un ritm mai viu decît costul vieții și decît nivelul impozitelor. Pînă și puterea de cumpărare a unui argat a crescut mai mult decît puterea de cumpărare a proprietarului fermei însuși".

Se spune că mincinoșilor le trebuie o memorie bună. Dar, precum se vede, meșterii acestui gen greu au pierdut-o. Se știe că, imediat după armistițiul din Coreea, ei au publicat în aceeași revistă un articol intitulat: „Care sînt rezultatele războiului din Coreea pentru S.U.A.?" cu subtitlul: „Victoria nu s-a obținut — miliarde de dolari cheltuiți, 140.500 victime". Acum, revista caută să demonstreze că aceste victime — în realitate numărul lor este de trei ori mai mare — sînt răscumpărate, în întregime, prin creșterea puterii de cumpărare cu 0,4 la sută. Deci aceasta ar înfățișa, pur și simplu, o realizare colosală a muncitorilor în comparație cu aceea a monopoliștilor ale căror profituri au crescut doar puțin în anii războiului din Coreea: de la 28 miliarde la 46 miliarde de dolari...

Se înțelege că revista se ferește să confrunte aceste cifre. Dar, în articolele următoare, ea își demască singură adevăratele țeluri. Insuflețind pe diplomații americani în acțiunea de torpilare a conferinței de la Geneva, revista descrie, în culori feerice, bogățiile naturale ale Asiei de sud-est și cere să fie „oprit comunismul în Indochina, chiar cu prețul unui război purtat de americani".

Wolfram, cositor, cauciuc, ceai, orez, petrol, cărbune... „Materiile prime care constituie bogăția acestor țări mai sînt încă necesare pentru industria americană". In Indochina sosește armament din S.U.A. Acolo a și fost trimis personal de servici. Francezii au obosit. „Pasul următor... poate fi trimiterea de unități de luptă — așa cum s-au petrecut lucrurile în Coreea".

„Cum s-au petrecut lucrurile în Coreea" — iată deci în ce constă secretul propagandei fățișe de popularizare a foloaselor războiului pentru americanii simpli și a grijii ascunse pentru creșterea profiturilor monopolurilor!

Lanțul nu este mai solid decît veriga sa cea mai slabă — spune un înțelept proverb englez. In lanțul articolelor primejdioase ale presei americane veriga cea mai slabă este încercarea de a dovedi foloasele războiului în comparație cu acelea ale păcii. „Prietenii" americanilor simpli de la revista „United States News and World Report" — purtător de cuvînt al monopoliștilor — care au scris articolul „Cine trăiește mai bine după începerea războiului în Coreea", nu urmăresc decît un singur scop: să înșele poporul american.

Faptele arată însă că acest lucru nu reușește

Un eșec răsunător

După cum se știe, scenele care sînt arătate, de obicei, vizitatorilor localurilor de noapte nu strălucesc prin decență. Totuși pantomima, recent prezentată de cîteva zeci de persoane de monaveuri cu adevărat ușoare într-un asemenea local de noapte din capitala Mexicului, a uimit pînă și pe obișnuiții acestor tărîmuri nocturne.

Caracterul neobișnuit al acestei reprezentații reiese, în primul rînd, din faptul că persoanele susmenționate erau de sex masculin și, în al doilea rînd, pentru că se intitulau oficial nu „girls" ci participanți la „congres". Adunarea —după cum a relatat presa mexicană — recrutată, în special, din droidia emigranților reacționari alungați din Guatemala, se intitula „Congresul de luptă împotriva... amestecului sovietic în afacerile Americii Latine".

Ne putem închipui ce reprezenta această adunătură dacă pînă și cercurile burgheze au privit-o cu dispreț și scîrbă. Directorul Institutului național de arte frumoase din Mexico-City a respins stăruințele nerușinate ale organizatorului „Congresului" un oarecare Lawrence, de a i pune la dispoziție localul Palatului Artelor Frumoase (!)

Astfel, persoanele recrutate de întreprinzătorul Lawrence s-au adunat acolo unde merită: în circiumă. Ceea ce au făcut acolo, se poate judeca din relatările presei americane despre această deochiată afacere. Potrivit celor relatate se desprinde limpede că sarcina principală a acestui „congres" de cabaret era de a adresa chemarea pentru un amestec în treburile interne ale Guatemalei.

Departamentul de Stat al S.U.A. a desfășurat o zgomotoasă campanie de calomnii împotriva Guatemalei, străduindu-se să creeze o perdea de fum la adăpostul căreia să poată dezlănțui intervenția împotriva acestei țări. Pentru justificarea agresiunii, S.U.A. ar fi dorit ca intervenția să aibă loc sub steagul „acțiunilor comune". Dar, precum se vede, nu este atît de simplu să silești țările latino-americane, a căror opinie publică sprijină cu căldură lupta Guatemalei pentru independență, să accepte a fi părtașe la crima uneltită împotriva unui popor frate.

Farsa s-a întors împotriva organizatorilor ei. „Ședința — după cum scrie „New York Times" — s-a transformat într-un concurs de tîlhe și de acuzații la adresa S.U.A.: Delegații acuzau Statele Unite pentru amestecul lor în treburile Americii Latine". „Eșecul total al congresului din Mexic" — iată titlul sub care a fost publicat, cu nespusă mîhnire, în ziarul „New York Times", știrea în legătură cu finalul „congresului".

Trebuie să recunoaștem că eșecul acestei acțiuni provocatoare este firesc. Latino-americanii știu foarte bine cine se amestecă cu atîta nerușinare în treburile lor. Pînă și persoanele alese cu grijă să participe la farsa antisovietică, n-au putut răbda, nici ele, gratind cu mîna pe provocatori — imperialiștii americani.

Intr-adevăr, minciuna nu poate fi îndelungă vreme tăinuită: ea iese repede la iveală.

Delirul războinic al generalului Grünther

Zilele trecute, așa numita „Uniune a celor de limbă engleză"" din Anglia a organizat la Londra un dineu festiv. In fața celor prezenți — printre care se numărau și mulți reprezentanți ai guvernului englez — a luat cuvîntul generalul american Grünther, comandantul suprem al forțelor armate ale Blocului Atlanticului de Nord. El a ținut un discurs agresiv care a depășit orice limite.

Acest războinic ieșit din pepeni s-a lăudat cu pregătirile militare ale Blocului Atlanticului de Nord, amenințînd, fără rușine, cu folosirea armei atomice împotriva popoarelor iubitoare de pace. Caracterizînd discursul lui Grünther, ziarul englez „Daily Worker" scrie că „pînă și Hitler" a fost mai puțin cuprins de furie decît generalul american, „chiar în cele mai acute momente de demență".

Dacă cuiva îi mai erau necesare noi dovezi ale caracterului agresiv al Uniunii nordatlantice, discursul plin de furie al lui Grünther reprezintă tocmai o asemenea dovadă, o dovadă de netăgăduit. Discursul lui Grünther a uimit pînă și acele cercuri burgheze care, pregătindu-se în vederea unei agresiuni, preferă să mascheze aceste pregătiri.

Grünther a pus bețe în roțile Washingtonului. In timp ce diplomații americani rostesc fraze pompoase despre dragostea lor de pace, nădăjduind să camufleze, cu ajutorul lor, politica agresivă a S.U.A., generalul Grünther nu și-a ținut limba și a dezvăluit la un dineu, sensul adevărat al acestei politici. Parafrazînd cunoscuta zicală, putem spune: ce-i în mintea diplomaților americani, e pe limba generalului american.

Discursul lui Grünther a stîrnit o profundă indignare în cercurile largi ale opiniei publice internaționale. Acest discurs a dezvăluit în fața lumii întregi caracterul agresiv al politicii externe americane. El a pus în gardă popoarele lumii, care desprind din cuprinsul acestui discurs provocator necesitatea intensificării luptei împotriva planurilor agresive ale clicii militariste americane.

In ceea ce privește popoarele lagărului democratic, cărora le sînt adresate răcnetele lui Grünther, ele au mai auzit multe amenințări rostite de limbile prea lungi ale războinicilor americani. Asemenea amenințări nu le-au speriat nici înainte și nu le vor speria nici de acum încolo. Popoarele lagărului democratic țin bine minte soarta unui alt american războinic — Forrestall. Și acesta a încercat să înspăimînte popoarele iubitoare de pace, dar nu a înspăimîntat pe nimeni, afară doar că și-a ieșit singur din minți.

Nebunești'e amenințări războinice ale lui Grünther nu dovedesc tăria cu care se laudă generalul, ci dovedesc că în capul comandamentului suprem al forțelor armate ale Blocului Atlantic ceva nu este în regulă. Se impune chiar întrebarea dacă nu cumva s-ar cădea ca Grünther să fie internat cît mai grabnic într-un sanatoriu pentru candidații la demență. De pe urma acestei internări ar avea de cîștigat și el și popoarele Europei, care s-au plictisit să tot asculte delirul sîngeros al generalilor și amiralilor americani.

„VEAC NOU", organ al Consiliului General A.R.L.U.S. Apare săptămînal. Redacția: București str. Piața Amzei nr. 4 telefon 4 10 12 4 66 07 — Convorbiri interurbane 4 41 00. ADMINISTRAȚIA: Str. Coltei nr.11 telefon 5 93 13
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin", Piața Scînteii. ABONAMENTE: pe 3 luni, 3 lei; pe 6 luni, 6 lei; pe 1 an, 12 lei. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții